

РІК LXXII, Ч. 6

ЧЕРВЕНЬ – 2015 – JUNE

№ 6, VOL. LXXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXII ЧЕРВЕНЬ Ч. 6

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесья Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXII JUNE № 6

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. День Конституції України	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Допомога жертвам Війни Гідності – пожертви	3
Наша обкладинка / Our Cover	4
To Our New Members – Welcome!	5
Лідія Купчик. Обов'язок пам'яті про невинноубитих	5
Thank You Letter from Kresge Eye Institute	6
Сторінка для батьків	7
Лариса Дармохвал. Мій спомин про тата	8
Людмила Новоринська-Телебзда. Пам'яті батька... образок “Слід людини”	10
Safeguarding UNWLA's Tax-Exempt Status – Frequently Asked Questions	12
JoAnn Myer Valenti. The Story of Pastor Crocodile Gennadiy and Ukraine's Abandoned, Victimized Children	14
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	15
Olesia Wallo. Euromaidan and the War through a Film Lens: Interview with Filmmaker Lesya Kalynska	16
Листи з Луганська	19
Доброчинність	20
Діяльність округ та відділів СУА	23
Відійшли у вічність	32
Святослав Левицький. Пригоди цапка Забіяки.....	34
М. Підгір'янка, О. Кобець, С. Гордієнко. Дитячі вірші про тата ...	35
Ihor Magun. Unconventional Methods to Deal with Physical and Emotional Stress.....	36

На обкладинці: Олександра Екстер. «Ромео і Джульєтта», Вільям Шекспір. Ескіз костюма. Картон, гуаш, бронза.

On the Cover: Oлександра Exter. “Romeo and Juliet,” William Shakespeare. Costume sketch. Cardboard, gouache, bronze.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holooskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY – there is no charge.
- There is no charge for MEMORIAL NOTICES and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all ARTICLE submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:
Тел.: (212) 533-4646
E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк
Канцелярійні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / *Our Life*
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
Administrator: Olha Stasiuk
Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy
\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members
\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

28 червня Україна святкує День Конституції – Основний Закон незалежної держави, який був прийнятий Верховною Радою України у 1996 році, тобто п'ять років після проголошення незалежності. Цілих п'ять років демократичні сили України боролися з московською п'ятою колоною – партією комуністів, які не погоджувалися прийняти головний кодекс законів незалежної держави. Вони всіляко намагалися затягнути Україну знову в тенета СРСР.

Згідно історичних демократичних традицій українського суспільства народ надавав перевагу виборам своїх очільників, як цивільних (старостів, станичних), так і військових старшин аж до козацьких кошових отаманів та гетьманів. В історії України до того часу вже були проголошені три Конституції.

Конституція Орлика є у всесвітній історії однією з перших європейських конституцій. Написана в 1610 році латинською та староукраїнською мовами і підписана гетьманом України Пилипом Орликом та кошовим Запорозької Січі Костем Гордієнком, складалася з 16 частин. Другу Конституцію було прийнято в УНР, третю – в Українській Державі гетьманом Скоропадським.

Конституція 1996 року народжувалася «в муках», і лише після безперервного 24-годинного засідання Верховної Ради Основний Закон України було прийнято.

В Конституції сказано, що вся влада в Українській суверенній незалежній демократичній державі належить народові. Це на папері, а як насправді в житті?

Федеральний суддя США Богдан Футей в інтерв'ю журналу «Український тиждень» розповів: «В Україні є велика проблема, котру я бачу як суддя й учасник програм, присвячених верховенству права. Тут існують гарантії Конституції, і про них говорять, але їх не дотримуються. Найпоказовіший приклад – це **Верховний Суд**. За законом він вищий, але якщо поглянути на документи, ухвалені в межах судової реформи, то над ним опинилися спеціалізовані суди. Від них залежить, піде справа до ВСУ чи ні», – відзначив пан Футей.

На його думку, протести в Україні свідчать про бажання більшості людей «мати

іншу державу, компетентну владу, яка знає, що робить, дбає про народ і про дотримання Конституції. Важливо, зокрема, що люди, які народилися після здо-

буття Україною незалежності, починають бачити державу по-іншому – так, як її роль трактують на Заході», – додав він.

До речі, Конституція Сполучених Штатів Америки існує вже 228 років і за цей час вона отримала лише 27 поправок. Зокрема, Преамбула Конституції США починається такою фразою: «Ми, народ Сполучених Штатів...». Це означає, що народ є господарем держави.

А що відбувається в Україні? Народ час від часу мусить нагадувати керівникам держави, що він є господарем суверенної демократичної України.

Перший Майдан 2004 р.! Перемога народу! І відразу була проведена так звана «Конституційна реформа» про перехід від президентсько-парламентської республіки до парламентсько-президентської, щоб обмежити владу Президента Ющенка, обраного народом.

Але приходять до влади Янукович і його бандитська партія регіонів у союзі з комуністами і оновлений цією владою Конституційний суд визнає закон чотирирічної давності недійсним. Мало того, Янукович і його кліка приймають з грубими порушеннями та злодійськими махінаціями цілий ряд драконівських «законів і поправок» до Конституції з метою узурпації влади.

Другий Майдан 2013 р.! Знову український народ змушений нагадати про своє право Революцією Гідності, щоб захистити свою Конституцію, свою незалежність. Ці драконівські закони були відмінені 21 лютого 2014 р.

В даний час український народ несе весь тягар неоголошеної московської агресії, в тому числі і Конституції. Москва з притаманною їй похабністю не зупиняється вимагати в Україні переробити Конституцію, перемінивши її статус унітарної держави з єдиною державною українською мовою у федеративну республіку з двома мовами.

То ж, вітаючи всіх українців з Днем Конституції, прошу Господа, щоб в Україні навчилися нарешті дотримуватися Конституції! Цього найбільше бажаю всім – від найвищих посадовців до пересічних громадян.

Лідія Служ, головний редактор.

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

У неділю, 26 квітня я мала можливість побувати на офіційному обіді, за яким зустрічалися мер Києва Віталій Кличко та провідники Українських Американських організацій Нью Йорку і околиць. Організатором цієї зустрічі був Український Конгресовий Комітет Америки (УККА).

Мер Києва дуже чітко дав зрозуміти, що його адміністрація робить усе можливе, аби долати як успадковану, так і поточну корупцію. Пан Кличко підкреслив, що боротьба із корупцією – справа його честі, і що він та його адміністрація будуть гарантувати прозорість інвестицій у розвиток Києва. Гості – провідники діаспори – наголосили на необхідності таких реформ, але також визнали складність поставленого завдання. Мер Кличко погодився, що інвестиційний клімат в Україні далеко не найпривабливіший через постійну корупцію і російську агресію в Україні, але він поставив собі за мету зробити Київ моделлю для інших міст України у теперішній ситуації.

Учасники зустрічі обговорили також і кризу, пов'язану із збільшенням кількості переселенців (IDP) в Україні. Є дані про приблизно 2 мільйони людей, які покинули свої домівки через російську протизаконну анексію та окупацію Криму і вторгнення на територію Донбасу. Мер Кличко констатував, що в Києві перебуває 20,000 переселенців. У місті діють багато соціальних служб, щоби полегшити злидні цих сімей. Приблизно 600

дітей переселенців уже навчаються у школах міста, соціальні служби надають допомогу у справі працевлаштування, діє медична допомога і так далі. Почалася боротьба зі закоріненою російською пропагандою. Як було зазначено на зустрічі, у цій інформаційній війні з пропагандою ворога вирішальну роль відіграють рішучі та віддані громадські активісти, майже всі вони – добровольці. І було обіцяно, що ця боротьба і надалі продовжуватиметься.

Побічно присутні згадали також про боксерський поєдинок брата мера Києва, Володимира, який відбувся напередодні у п'ятницю, 24-го квітня, у Madison Square Garden у м. Нью Йорку, що стало ще одним маленьким кроком для створення позитивного іміджу України. Власне, саме з цієї нагоди боксерського поєдинку свого брата проти Браяна Дженнінгса мер Кличко побував у Нью Йорку. Це вже вісімнадцятий раз Володимир Кличко успішно захистив свій чемпіонський пояс у суперважкій ваговій категорії. Мер Кличко поділився з нами, що одразу після його зустрічі з діаспорою у нього було заплановано кілька зустрічей вищого рівня у м. Вашингтоні, тож ми дуже вдячні йому, що знайшов час зустрітися з нами попри такий напружений графік.

В той час як українські політики та урядовці продовжують відвідувати Європу, Канаду та США, щоби добиватися підтримки для України і зустрічатися із прибічниками з діаспори, президент Путін та його адміністрація продовжують заперечувати причетність російської сторони до війни на сході України. 12 травня активісти із російської опозиції оприлюднили 65-сторінковий звіт, який започаткував незадовго до своєї смерті Борис Немцов, вбитий лідер російської опозиції і колишній заступник прем'єр-міністра Росії. Перед його

убивством, що сталося 27 лютого недалеко від Кремля, Немцов досліджував війну Росії проти України. Цей звіт презентує дії Путіна не просто як спробу врятувати ситуацію після зникнення Януковича, аби відновити свій вплив в

Зустріч з Віталієм Кличком, мером м. Києва.

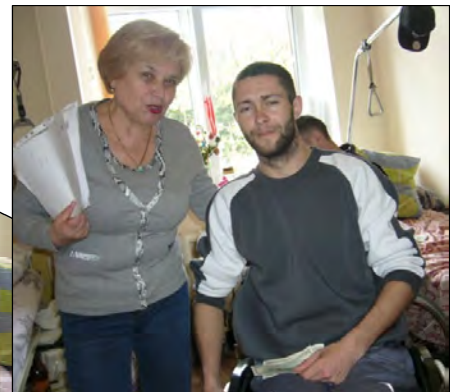
Україні, але радше як частину продуманого заздалегідь сценарію міцного тримання України «у лежачих», що почалося ще у 2012 році. Що б там не було, страждання і смерті в Україні продовжуються.

СУА продовжує допомагати пораненим. Серед останнього, що було зроблено, є відвідини реабілітаційного центру у Військовому госпіталі м. Львова, які здійснила д-р Марія Фуртак. За порадою директора госпіталю д-ра Ростислава Данилова д-р Фуртак передала фінансову допомогу від СУА молодим чоловікам, які зазнали спинних поранень під Дебальцеве. Ці чоловіки отримали першу медичну допомогу і лікування у Дніпропетровську, а тепер переведені у реабілітаційний

центр для фізичної терапії.

З преси ми всі дізналися, що старше населення України сильно постраждало внаслідок фінансової ситуації, в якій опинилася українська економіка. Тому Союз Українок Америки в даний час знаходиться в процесі активізації допомоги з фонду «Бабусі», створеного для підтримки жінок похилого віку, зокрема, інвалідів, яким важко покрити навіть елементарні базові витрати. Адміністрація міста Львова допомагає нам створити вичерпний список таких людей у потребі. Ми сподіваємося, що наступного місяця зможемо повідомити вам про перебіг цієї ініціативи. Дякуємо вам, наші дорогі читачі, за постійну підтримку допомогових акцій СУА!

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

Donations received April 2015

100 дол.	В пам'ять моїх улюблених б.п. Адама Лісікевича та б.п. Стефанії Лісікевич (з дому Яворська) Іва Лісікевич	\$100	In memory of Olha Pasternak Roman Hrycun
200 дол.	В пам'ять б.п. Ольги Пастернак , членкині 56-го відділу в North Port Fl. Дітям і онукам складаю щирі співчуття з приводу втрати мами і бабусі. Вічна їй пам'ять. Ярослава Мулик з сім'єю	\$50	In memory of Sophia Zalucky , mother of our member Daria Hirniak. "Vichnaya Pamyat!" Branch 136 Naples, FL.
		\$25	In memory of Sophia Zalucky John & Natalie Santarsiero

\$1,500 From a benefit concert sponsored by the United Ukrainian American Organizations of South West Florida.

\$1,420.00 Donation from Branch 62, Glen Spey, NY.

\$300 Anna Grabowicz

\$100 Daria Samotulka

50 дол. Любомира Бойко

Branch 97 list

\$50 George & Maria Paszkowsky

\$50 Nestor & Lyubov Procyk

\$40 Betsy Pankewicz

\$25 Christina Wenglowskyj

\$7 Deborah Krause

\$5 Raisa Shkilna

\$5 Anonymous

Branch 56 lists

\$2,007.86 Dance 02/14/2015

\$100 Victor Syzonenko

\$100 Anna Homick

\$50 Julia Stromeckyj

\$41.50 Olya Hron 50/50

\$41.50 Donation from Branch #5

\$32 Donation from Branch #56

\$30 Vira Bodnaruk

\$25 Anna Homick - In memory of **Olya Pasternak**

\$20 Christine Lazor Stecyk

\$20 Rt Rev M Ar W Woloszzuk

\$20 Kolyada Br. 56

\$15 Nadia Iwanczuk

0.14 Rounding

НАША ОБКЛАДКА

Олександра Екстер з дому Григорович (1882-1949) – маляр, педагог, сценограф. Яскравий представник європейського кубізму і футуризму. Закінчила Київську гімназію Княгині Ольги та Київське художнє училище. Разом з нею навчалися авангардисти О. Богомазов та О. Архипенко.

Кубізм мисткині увібрав всі барви веселки, бо художниця була зачарована українським народним мистецтвом. Її твори виставляли й охоче купували в Полтаві, Києві, Москві, Берліні. Одна з найвідоміших картин мисткині – «Фундуклеївська вулиця» (нині Богдана Хмельницького). Будівлі на її картині мчать униз до Хрещатика, як діти на санчатах.

Неоцінений вклад Екстер в театральне мистецтво першої половини ХХ століття. За мотвами її костюмів були створені скульптури.

Колекція її картин знаходиться в Музеї театрального, музичного та кіномистецтва України в Києві. Якраз з цього музею взято картину «Ромео і Джульєтта», яка експонується в даний час в Українському Музею в Нью Йорку на виставці «Інсценізація українського авангарду 1910-1920 років». Виставку можна оглянути до початку вересня цього року і придбати обширний каталог.

OUR COVER ARTIST

Oleksandra Exter, neé Hryhorovych (1882-1949) was a painter, set and costume designer, and teacher. She was an important representative of European Cubism and Futurism. She graduated from the Princess Olha Gymnasium in Kyiv and the Kyiv Art School, where she studied with well-known avant-garde artists Oleksandr Bogomazov and Oleksandr Archipenko.

Exter's Cubist works absorbed all the colors of the rainbow because the artist was captivated by Ukrainian folk art. Her paintings were exhibited and many of them purchased in Poltava, Kyiv, Moscow, and Berlin. One of her best known paintings is *The Fundukleyiv Street* (now Bohdan Khmelnytsky Street). The buildings in that painting look like they are rushing down towards the Khreshchatyk as if they were sledding down the hill.

Exter made a great contribution to the theater arts of the early twentieth century. Her costume designs often inspired sculptures.

A collection of the artist's paintings is held at the Museum of Theater, Music, and Film Arts in Kyiv. Our cover art, the painting *Romeo and Juliet*, is part of this collection, which is currently on display at the Ukrainian Museum in New York City. The exhibition *Staging the Ukrainian Avant-Garde of the 1910s and 1920s* can be viewed until September 2015.

TO OUR NEW MEMBERS: *Welcome!*

BRANCHES-AT-LARGE

- 14 GALYNA TARAFANYUK
- 136 OLEKSANDRA DATSYK
- 136 STEPHANIE FIEDLER
- 136 OLGA JONES
- 136 ORYSIA SHEWCHUK

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

- 128 VALENTYNA LYKHATSKA
- 128 KATERYNA RODRIQUEZ

DETROIT REGIONAL COUNCIL

- 53 VALENTYNA SEMRAU
- 53 JANET TYMCZENKO ZUYUS

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

- 64 NADIYA DANYLYSHYN
- 64 ROMANA PYLYP
- 64 LYDIA PROKOP
- 64 LESYA TOPOLIA
- 64 SOFIKA ZIELYK
- 64 MARTA ZIELYK

ОБОВ'ЯЗОК ПАМ'ЯТІ ПРО НЕВИННОУБІЄННИХ

Наприкінці червня знову й знову згадуємо трагічні події червня 1941 року. Коли перед натиском німецьких військ радянська влада покинула Львів, люди кинулися до тюрем, куди більшовиками було запроторено тисячі людей з усіх районів Львівщини. Тепер, коли советські окупанти поспішно покинули місто, у всіх була надія на звільнення тих численних в'язнів. Та цю надію змінив нечуваний жах і розпач. Ті, що кинулися до тюрем, виявили у них тисячі неймовірно спотворених тіл закатованих мирних людей.

Усіх, кого не опізнали в червні 1941 року родичі та не забрали із приміщень львівських тюрем для поховання, в липні було захоронено без домовин у великому рові біля бічної стіни Янівського цвинтаря (поле 55).

Десятиліттями в період радянської влади на це місце скидали сміття. Та старші люди берегли в своїх серцях пам'ять про цих невинноубієнних земляків своїх та приходили сюди потайки помолитися. А ще дивилися на накреслені на стіні чиясь доброю рукою позначки, які вказували межі захоронення помордованих тіл жертв большевицького режиму.

З початком Українського Відродження патріотичні громадські організації почали відновлювати пам'ять про це захоронення та відкрито вшановувати це святе місце.

З ініціативи св.п. Ольги Гладун членкині Всеукраїнської Ліги Українських Жінок (ВЛУЖ), засновником і багатолітньою головою якої була Дарія Гусяк, заопікувалися місцем захоронення численних неопізнаних останків жертв советського злочину 1941 року. Тут вельми придалася наполегливість секретаря ВЛУЖ п. Надії Мудрої. Скрупульозно перечитуючи записи в цвинтарних книгах, які були зроблені польською мовою, пані Надя знайшла записи, про те, що 2 липня 1941 року із тюрми "Бригідки" на Янівський цвинтар було вивезено 382 неопізнані тіла, 3 липня – 83

*Меморіал
Жертвам
політичних
репресій
комуністичного
режиму.*

тіла із тюрми "Лонцького", а 4 липня – 48 тіл із Замарстинівської тюрми.

Подальшими дослідженнями було виявлено, що в лютому-березні 1942 р. ще відбулося масове перевезення знайдених у тюрмах останків жертв червня 1941 року. В архіві вказано, що було почислено 1080 осіб, а решта останків – "у ящиках".

Далі роками тривали наполегливі старання щодо гідного вшанування, впорядкування цього місця, звертання до різних гілок місцевої влади.

У 2007 році Управління капітального будівництва Львівської міської ради розпочало спорудження величавого меморіального комплексу. У 2009 році меморіал було відкрито та освячено.

Цей грандіозний комплекс іменується "Меморіал жертвам політичних репресій московського комуністичного режиму в Україні" та подає лаконічну, проте конкретну інформацію про масштаби злочину комуністичного режиму на Львівщині, що відображає і загальну суть окупації України советсько-большевицькою владою.

Нашим спільним обов'язком є знати, пам'ятати, передавати наступним поколінням цю пам'ять про трагічні події у червні 1941 р.

Молимося за душі невинноубієнних наших земляків та пильнуймо, щоб не допустити подібних трагедій у майбутньому!

*Лідія Купчик,
голова Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок.*

KRESGE EYE INSTITUTE

4/1/15

Ukrainian National Women's League of America
203 2nd Ave
New York, NY 10003-5706

Dear Ukrainian National Women's League of America :

I would like to take this opportunity to thank you for your philanthropic support of Dmytro Petruk. Your support in the amount of \$3,000.00 played a vital role in the medical treatment of injuries he sustained during a government assault on the people of Ukraine on the Euromaidan in February 2014. Because of you, and others like you who have made a contribution, Dmytro's care became possible. We are fortunate we were able to assist Dmytro, as Kresge Eye Institute has broad expertise in ophthalmological specialties, including the ability to address complex ocular trauma patients.

Dmytro underwent his fourth and final surgery in the United States on Friday, July 25, 2014 to repair the area around the eye socket. He then had several appointments to undergo construction of a prosthetic eye, which was completed in mid-August. Dmytro is doing very well and happy that he no longer needs to wear an eye patch.

If you have any questions, or would like more information on Dmytro and Volodymyr, please do not hesitate to contact our Public Relations and Marketing Coordinator, Danielle Leone at 313.577.8907 or dleone@med.wayne.edu.

Thank you again for your very generous gift for the medical treatment of Dmytro.

Yours in good health,

Mark S. Juzych, M.D., M.H.S.A.
The David Barsky, M.D. Chair in Ophthalmology
Professor and Chairman, Department of Ophthalmology
Wayne State University School of Medicine
Director, Kresge Eye Institute

Dmytro and his brother, Volodymyr, had a memorable experience while receiving care at the Kresge Eye Institute. Outside of Michigan cities, the brothers traveled to Chicago, New York, Washington D.C., California and at one point on a road trip, Miami. We would like to personally thank the Ukrainian community who welcomed them so graciously.

Щиро вітаємо всіх татусів і дідусів з Днем Батька!

Ксеня з дідусем в Гантері.

На двох конкретних прикладах хочемо показати роль батька (перший приклад) і дідуся (другий приклад) для дітей і внуків.

Широко відоме в українській громаді Америки ім'я музикальної родини Цісіків. Сестри – Маруся (піаністка) і Квітка (співачка) завжди підкреслювали, що своїми успіхами в житті завдячують батькам. Батько, славний скрипаль, сам давав дочкам початки гри на фортепіано і скрипці. Чотирирічна Квітка співала в дитячій пластовій костюмівці в опері «Коза Дереза», а дев'ятирічною грала у струнному оркестрі, що організував її батько. У віці 15 років вона грала разом з батьком концерт Баха на дві скрипки на його речиталі. Три роки вона вела пластовий ансамбль із 12 членок 30-го Куреня. Як учениця балетної школи Роми Прийми-Богачевської виконала головну роль у балеті «Попелюшка». При таких різносторонніх талантах вибрати щось одне юній особі нелегко. Батько повів дочку до професора співу Метрополітен опери, який підтвердив, що голос Квітки надається на колоратуру.

Квітка прислухалася до порад професора і батьків і її життям стала пісня. У виконання українських пісень Квітка Цісік вклала своє серце і свою душу, бо таке глибоке патріотичне виховання дали їй батьки.

Другий приклад ролі дідуся для внуків. Нещодавно українська громада Нью Йорку і Гантеру проводжала в останню путь чоловіка однієї нашої союзнянки, батька і дідуся, активного громадського діяча. Його десятирічна внучка Ксеня, яка народилася у Франції і тепер проживає з батьками і молодшою сестричкою Оленкою в Англії (батько француз, а мати українка з Нью Йорку) попрощала свого улюбленого Дідуся чистою українською мовою без акценту. Власноручно написаний Ксенею текст працання подаємо нижче.

Щороку велика і дружна родина перебуває вліті в українському Гантері в родинному домі. Саме там відбувається спілкування старших і молодших українською мовою. Діти разом з батьками ходять до української церкви. В Центрі української культури в Гантері кожного літа організують двотижневий курс співу українських народних пісень і віршів, який завершується великим концертом. На дитячий концерт завжди збирається багато людей.

Мої сломини про діда

Я пам'ятаю як дідо вчив мене читати і писати по українськи.

Я пам'ятаю як дідо читав мені казки про принцеси щоб я могла спати.

Я пам'ятаю як вже було час спати він мені казав " щоб зайчики тобі снилися."

Я пам'ятаю як я сиділа і чекала як дідо сидів на трактор в гантері щоб покосити траву.

Я пам'ятаю як дідо сидів на "диск" під зірками і слухав музику.

Я пам'ятаю як дідо рисував мені мишки.

Дідо був більше як дідо для мене.

Папа дідо, щоб зайчики тобі снилися.

Ксеня

МІЙ СПОМИН ПРО ТАТА

У переддень свята Дня Батька думки про Тата знову заволоділи мною... Відкриваю альбом світлин та спогадів про Нього. Ми з братом Миколою цей альбом назвали «Не приніс сорому українській землі». Така назва альбому не випадкова. Бо ці слова присяги на вірність Україні Тато промовив на святому місці – на горі Маківці. Це було заприсягнення тридцятьох пластунів Загону «Червона Калина». Слова клятви були вишиті на прапорі, який в цю урочисту хвилину посвятив Йосиф Сліпий, тоді ректор Львівської духовної семінарії...

Пройдуть роки. І 6 травня 1976 року Блаженніший Митрополит Йосиф Сліпий пришле вітання «Пластовому Загону», де написано: «Коли у 1930-му році на горі Маківці ми благословили Ваш курінний прапор, тоді благословили також ще молоденький Ваш гурток в надії, що він дасть українському народові добрих синів. Так і сталося, бо, переймаючи козацько-стрілецьку традицію, члени Загону дійсно вкладали всі зусилля, щоб підняти ту Червону калину, займаючи провідні становища в обороні рідного народу серед тяжких обставин життя в безнастанній боротьбі...».

Це вітання пластунам Загону «Червона Калина» Володимир Дармохвал вже не прочитав. Бо в січневу ніч 1974 р. Його серце зупинилося. Але кожне слово, написане Митрополитом у вітанні, – це й є шлях відважних лицарів волі, які з юних літ стали в обороні рідного краю.

Володимиру Дармохвалу було лише 11 років, як почалася Перша світова війна. Він був свідком, як у Болахові московська орда завела коней до рідного його будинку, до тієї великої залі, де збиралися товариства «Просвіта», «Сокіл», «Січ»... Він був свідком подій, як в 1915 році Січові стрільці після переможних боїв на Маківці визволяли Стрий, Лисовичі, Болахів... Тоді переможно лунала пісня «Ой, у лузі червона калина похилилася...». Ця пісня стала Гімном Українських січових стрільців. Вона привела 15-літнього Володимира Дармохвала, гімназиста Стрийської гім-

назії, стати в ряди, які вишикувалися перед ратушею 1 листопада 1918 року. Ця пісня повела його а УГА, до УВО, до пластового куреня. Це він після повернення з війни в Стрийській гімназії зорганізує таємний гурток, мета якого була вивчати історію України, рідну літературу. Від стрийського студентства Володимир Дармохвал був представником на першому таємному студентському конгресі у Львові. Виконує доручення Української військової організації. Так він став одним з тих, що не звернули з дороги, що перебули в тюрмі, що виходили переможцями. Військовий трибунал виніс Володимиру Дармохвалу кару смерті за вбивство польського шовініста Собінського, яку було замінено (після вияснення) трирічним ув'язненням. Його переслідували. А він залишався УКРАЇНЦЕМ. А це вважалося злочином.

Володимир Дармохвал

1930 рік. Тато в Журавні працює директором кооперативи. Після завершення будівництва кооперативного дому влаштовує урочисте його посвячення. Запрошує Загін «Червона Калина», що в одностроях, у капелюхах з калиною та з пластовими палицями бере

участь в урочистому поході.

1933 рік. Тато в Болахові. Разом із Болахівської філією Союзу українок бере участь у підготовці свята Наталії Кобринської. Він із Володимиром Петешем, який в майбутньому прославиться у США своїми скрипками, роз'їжджає по селах, несучи ідеї українства, національної свідомості між люди. Наслідки не забарилися. Свято Кобринської заборонила польська влада. Жандарми стояли при виїздах з кожного села. Тато разом із Петешем попали в тюрму. Але... В цей день було зроблено три фотографії. Вони засвідчили, що вже в 1933 році був надмогильний пам'ятник Наталії Кобринської.

На знімці моя Мама, як організатор свята від СУ Болахова. Там біля хреста вінок з колосся та букет квітів. Це привезли пані зі Стрия та Станиславова. Друга знімка – це власний дім Наталії Кобринської, в якому вона провела останні роки життя і де померла. Чомусь, хтось вперто поширює в інтернеті

інформацію про те, що дід письменниці був спалений після її смерті, тобто в 1920 році, бо «був тиф». На третій знімці голова філії СУ Болехова Богдана Левинська (!), організатори свята та його гості.

Ось тут зупинився мій плин думок. Бо наші дороги через роки переплелись. Тоді, в 1933 році мене не було на світі. На другій знімці біля Мамаї стоїть моя старша сестричка. Сяні три рочки...

2015 рік. Я в Союзі українок. І теж, як колись мої батьки, готуюся до свята Наталії Кобринської, до її 160-літнього ювілею. Напевно, я тому й прийшла на світ Божий. Бо хтось має продовжити працю своїх Батьків. Микола – у Пласті, я – в Союзі українок. Наші думки, наша праця спільна. Напевно, з ТОГО СВІТУ Тато на нас дивиться...

1939 рік. І Тато змушений покинути рідний край. Бо йшла нова страшна навала більшовика, який змітав на своєму шляху Україну.

Холмщина... Білгорай... Тарногород, де був зорганізований відділ Самооборони. Дорядником Володимира Дармохвала стає тоді майбутній шеф Головного військового штабу УПА полковник Олекса Гасин, який втік з гестапівської тюрми в Дрогобичі. А на Володимира Дармохвала польська підпілля армія видала вирок смерті і декілька разів намагалася його виконати.

Коли фронт котився вже по Холмщині, тоді обов'язком Тата було взяти зброю в руки. І піти в дивізію «Галичина».

Травень 1945 р. Байройт (Баварія). Разом із Миколою Ценком організує табір для українських переселенців. Там 20 жовтня 1946 року відбудеться перший з'їзд Уладу Пластових сеньйорів. Їх, пластунів Загону «Червона Калина», буде 19.

1947 рік. Володимир Дармохвал на ювілейному святі Пласту в Міттенвальді.

1948 рік. 26-29 березня. Ашафенбург. Там пройде перший пластовий конгрес. А ще будуть зустрічі у м. Ваєри, прогульки в Альпи, вершина Ротванд.... І посвячення клейнодів. І складання присяги отамана Загону Ярослава Падоха.

1949 рік. США. 1951... 1956... 1962... І тут праця. І пожертви на українську справу. І жалібні сходи в роковини смерті Олекси Гасина, Степана Бандери. І посвячення пластуном Загону о. Любомиром Гузарем Христа в пам'ять Маківки на Вовчій тропі.

1970 рік. 7 вересня Володимир Дармохвал отримує одну з найвищих пластових наго-

род – орден Св. Юрія в золоті.

16 січня 1974 Володимира Дармохвала життя зупинилося. Його поховали на Йордан 19 січня, в суботу на українському цвинтарі в Баунд Бруку.

Залишив після себе правдиві спогади тих, хто знай Його, бував у Його гостинній Синій кімнаті, з ким ходив у походи, з ким ділив своє життя.

А ми з Миколою присвятили Татові альбом світлин та споминів, який закінчили невеликим розділом « Діти про Батька ». Ось декілька рядочків із чотирьох споминів.

Сяня. «... А як приїхав 1943 року, ми зайшли до кімнати, де стояв фортепіан. Тато взяв мене за плечі, подивився в очі і тихо сказав: «Заграй мені». І я заграла одну з сонат, яку я грала на концерті – випускному вечорі в музичній школі... Закінчила грати, подивилася на Тата. Він простяг руку і посадив мене на коліна. Ми обнялися і заплакали, ніби знали, що в житті більше не зустрінемось...».

Марта. «Тато дав мені глибоке почуття націоналізму, записав мене до Пласту, до української школи. В нашому житті була українська мова, українська культура, український дух... Своєю гордою натурою Тато прищепив у мені глибокі почуття – хто я є і ким я маю бути...».

Микола. « У процесі підбору знімок та статей (до альбому) я багато пригадував з життя Батька, розповідав про Нього. Думаючи про Батька, я переосмислив окремі Його вчинки, які я колись не міг собі пояснити чи зрозуміти. Як людина, що в юні роки прочитала книжку, а пізніше, в дорослому віці перечитає її, але вже зовсім по-іншому буде сприймати світ свого улюбленого героя... Так і я, згадуючи Батька, знаходив все нові й нові сторінки Його життя. Я ніби прочитав Батькове життя вдруге, тільки свідомо, вирозуміло. Тепер я глибше розумію Його, Його працю. Його посвяту тій великій Ідеї, яка керувала Ним ціле життя і була Його першою і єдиною любов'ю – любов'ю до України. Уявляю собі, як Він реагував би, коли б дожив до 1991 року, до моменту Незалежності. Свій юнацький обіт Батько додержав і «не приніс сорому українській землі». Як син козацького роду, він присвятив своє життя Україні і віддав його в боротьбі за добро свого народу».

Лариса. «...Своїм життям Тато дав нам приклад сміливо іти і не оглядатися».

Тато понад усе хотів ще раз стати на рідну землю.

Але повернувся лише у своє століття,

зібрав нас в родинному домі, повів на Ясну гору, в Бубнище, де горіла варта в честь Загону «Червона Калина», на Маківу...

А ми зі спогадів і такі незнищених кроків Батька вибудовуєм дім з веселим

обличчям для нашого роду. І висвятим світлом оселю, з якої ніхто України не вирве.

Лариса Дармохвал,
м. Болехів, Україна.

Дорога редакціє журналу «Наше Життя»!

Ось уже десятий рік минув, як черпаю я насолоду від глибоко змістовних та справді по-життєвому теплих сторінок Вашого часопису, котрий тримає на пульсі увесь багатогранний спектр життя українців як в Америці, так і у рідній серцю Україні. До усіх навколишніх подій журнал союзників торкається легким і небайдужим пером. За це я вдячна Вам!

Сьогодні спробую і я поділитися із своїми посестрами спогадами про пережите...

ПАМ'ЯТІ БАТЬКА... ОБРАЗОК «СЛІД ЛЮДИНИ»

Батьку! А яблуні Ваші зацвіли рясним білопінням... пахучим і п'янким, аж до запаморочення... Зацвіли щедро, так щедро, якою щедрою завжди була Ваша рука...

Я давно не була у Вашому садку, Тату мій. На жаль... Але мати кажуть, що цьогоріч сад Ваш – особливий.

Може, це Ви втішаєтеся своїми правнуками, Батьку? А, може, душа Ваша витає у цьому біло-рожевому цвіті і радіє: ось скоро знову весілля у Вашого внука? Не знаю... Знаю лише одне: напрацювались Ваші мозолисті руки, передаючи через працю велику любов Вашого серця до навкілля...

У далекому 1961 році Божому повернулися Ви, Батьку, із советських «гулагів» на рідну конюхівську землю молодим енергійним чоловіком. Тоді Вам було неповних 26... Багато змін побачили Ви тоді у рідному селі: напівзруйнований будинок-кам'яниця, зведений родиною, занедбане подвір'я... Та найбільшою прикрістю для Вашого ока був садок. У колишньому доглянутому садочку зараз був повний занепад: обламані гілки, знищена загородка... І майже до кожного плодовитого дерева прив'язані колгоспні коні... Роїлися мухи, неприємно тхнуло брудом... Уся колишня краса саду, як любила висловлюватися моя бабуся, «...пішла корчем попід землю...»

Та це й не дивно. Бо оті довгі 15 літ поневірянь у необжитих степах півдня України зробили своє: занедбана хата, знищений сад... Що могли вдіяти Ви, zostавшись напівсиротою у 10-річному віці? А вже через рік, як тільки відмолилися за річницю відходу Вашо-

го Батька, Ви із матір'ю Вашою, а моєю бабусею, були силоміць викинуті із села...

Роки поневірянь не вбили у Вашому серці великої любові до краси рідної землі. Господарським оком оцінили Ви тоді на Загородках «батьківщину», землю, що споконвіку належала Вашій родині, аж поки не привласнили її до колгоспу:

«Тут я збудую хату, а обабіч-два садки посаджу. Йтимуть люди на працю в поле, чи у ліс, чи гнатимуть худобу на пасовисько – нехай заходять сюди, у садок, і ласують усім, що в ньому Бог зародить», – казали Ви тоді матері.

І як сказали, так і зробили. Якби сад Ваш, Батьку, міг заговорити, то багато б він розповів людям...

Ось тут стояв дерев'яний стіл, збитий із дощок, а за ним - дерев'яна лавка. Під гілками розлогої яблуні-спасівки разом із своїми побратимами-однорідцями малювали Ви проєкт церковної брами. Пам'ятаю, попросили Ви у мене подвійний аркуш із арифметичного зошита, на якому «атраментовим» олівцем малювали ескізи. Як тоді Вам вдалося вмонтувати між хвірточкою і основною частиною брами володимирський тризуб – невідомо. Але Ви це зробили! А потім, повчаючи нас, малювали іще інший тризуб, козацький, і акцентували нашу дитячу увагу на відмінність між двома тризубами.

Ваш проєкт із тризубом став для мене тоді, Батьку, чи не першим життєвим університетом, тому, що те, чого навчали Ви, я не змогла прочитати в жодному шкільному під-

ручнику. Через Ваш знаменитий проєкт я дістала усвідомлення про те, що в книжках пишуть одне, а справжню історію рідного краю слід шукати у розповідях очевидців, оглядаючись довкола пильним спостережливим оком. Цей Ваш проєкт, Тату мій, дав мені імпульс збирати і записувати усну народну творчість, бо саме вона відображає реальний стан справ у суспільстві і реальну історію. А зв'язок з носіями народної мудрості дав мені легкість у спілкуванні із людьми похилого віку.

Пам'ятаю, якою дорогою ціною заплатила наша родина за Ваш тодішній одчайдушний крок із цим проєктом. Нас, четверо дівчаток, залишилися без Вашого батьківського тепла на саму Паску... Обливаючись слізьми, мати поспішала на пошту, щоби передати Вам дозволеного тодішньою владою великоднього гостинця. Ніколи не забуду маленького дерев'яного «диктового» ящикка, мабуть, лишень на 7 кілограмів. Запакували мати у нього кілька пахучої ковбаски, шматок закопченого у комині сала, цибулю, часник, маленьку пасочку, – і усе це добро засипане було цукром «до чаю», а зверху приложено маленьким вербовим прутиком – посвяченою лозою. Можу собі тільки уявити, якою солодко-гіркою була ця пасочка для Вас, Батьку, у советській в'язниці, далеко від родини.

А ще у садку Вашому, Батьку, збиралися чоловіки після недільних богослужінь, особливо у святкові дні. Їли, пили, веселилися, словом – відпочивали після важких трудових буднів. І співали! Боже мій, як співали! Сильні чоловічі голоси гучним трюхголоссям стрясаляли усі Загороди. Люди заслуховувалися і все підходили, підходили... Ваш садок, Батьку, тоді перетворювався на гамірний вулик. Усім хотілося повеселитися. А Ваша любов до людей і вміння їх zorganizувати біля себе тягнула, наче магнітом, до Вашого саду.

Щодо нас, дітей, то в садку Вашому ми діставали майже енциклопедичні знання. Ви навчали нас усьому: чому не можна підбілювати садові дерева вапном, а лише глиною; як доглядати за молодими щепами; як правильно розмножувати кущі агрусу, малини, полуниці; навіщо обв'язувати стовбури плодовитих дерев на зиму; чому не можна лазити по гілках старого горіха; як правильно ставити годівнички для підгодовування пташок і як треба правильно підвішувати сало для синичок; де зручніше ставити моркву та капусту, щоби зайці не обгризали стовбурів плодовитих дерев; як треба підгодовувати білочок горішками взимку;

які правильно ламати гілочки слив на пахучий червоний чай; чому не можна обривати усі ягоди калини та терну після перших приморозків; як обривати плоди із вершечків вишень та яблунь; як утеплювати коріння дерев перед зимою; як правильно розводити багаття із опалого осіннього листя і чому НІКОЛИ не можна прив'язувати собаку у саду...

Велика життєва мудрість простого сільського комбайнера, котрий ніколи не зламав живої гілочки...

А ще Батько мій любив у саду читати. Бувало, ляже на спину, обсадивши нас коло себе, і читає. Чого тільки не чули ми тоді! Зачитував нам Батько уривки із забороненої книги З. Тулуб «Людолови», ознайомлював із таємничою пророчицею Михальдою, деь відшукав знамениті твори про київських князів, із закритою збіркою творів Івана Франка, декламував нам слізного вірша про Йвася померлого, що в руці мав «галаган, той, що дав йому панич» ...Та найбільше читав нам Шевченка. Ні, не просто читав. Батько переспівував Шевченка: «Ой, по горі роман цвіте», «За байраком байрак», «Зацвіла в долині», «Бандуристе, орле сивий», «Якби мені черевики», і, звичайно, всі інші більш популярні Шевченкові твори. Співав нам маловідому широкому загалу народну пісню-переспів на тему кобзарєвої поеми «Петрусь». Мій Батько жив Шевченком...

Пам'ятає Ваш сад, Батьку мій, і про зустрічі із активістами – шестидесятниками: стрийком Василем, котрий тільки повернувся з Казахстану, іншим родичем із далекого Сиктивкару, котрому дозволено було на короткий час провідати родину, вуйком Ярославом, засланим в Магадан, а нині –головою Спілки політв'язнів і багатьма іншими. Чи могли ми, діти, розуміти тоді, на яку небезпеку Ви йшли?

Давно не була я у Вашому садку, Батьку! Але сподіваюся, що скоро настане час, коли я візьму своїх внучат за руки, заведу їх у Ваш садок, і покажу їм, як через посильну працю проста смертна людина увіковічила себе, залишивши після себе хороший і плідний слід...

*Спогадами про батька з Вами ділилася
членка 129-го Відділу СУА, паніматка
Людмила Новоринська-Телебзда.*

Safeguarding UNWLA's Tax-Exempt Status – Frequently Asked Questions

DISTRIBUTION OF FUNDS	<p><i>May UNWLA, or its Regional Councils and Branches, collect and donate money to other organizations' charitable causes in the name of UNWLA?</i></p>	<p>Generally speaking, no. UNWLA and its Regional Councils and Branches may collect and donate money only through UNWLA's own projects and programs. Any distribution of funds must directly relate to UNWLA's mission and purposes as stated in UNWLA's bylaws and reported to the IRS. Otherwise, UNWLA jeopardizes its tax-exempt status. Raising money for <i>other organizations' causes</i> is not part of the mission of UNWLA. Exceptions to this general prohibition can be made only on a case-by-case basis, with the approval of UNWLA-HQ, provided that such funds are distributed only to organizations for purposes that relate directly to UNWLA's mission and purposes AND are clearly specified for medical assistance, subsistence, and other strictly humanitarian purposes. No funds can be distributed to any U.S. or foreign government agencies or military institutions or for any armaments, military equipment, supplies, uniforms, or other non-humanitarian causes.</p>
	<p><i>May individual members of UNWLA collect and donate money to other organizations' charitable causes?</i></p>	<p>Yes, but only in their <i>own</i> names, and not on behalf of UNWLA.</p>
UNRELATED ACTIVITIES	<p><i>May UNWLA, or its Regional Councils and Branches, establish a UNWLA-sponsored "information service" for the benefit of recent Ukrainian immigrants?</i></p>	<p>No. An "information service" is not an activity that would directly accomplish UNWLA's mission or any of its stated purposes. To safeguard its tax-exempt status, UNWLA must engage in the type of activities for which it claims exemption. An organization that regularly carries on an activity, which does not importantly contribute to its exempt purpose, risks the loss of its tax-exempt status.</p>
POLITICAL CAMPAIGNSS	<p><i>May UNWLA participate in a political campaign on behalf of a candidate for elective political office?</i></p>	<p>No. IRC §501(c)(3) organizations are absolutely prohibited from participating, directly or indirectly, in any political campaign on behalf of (or in opposition to) any candidate for elective public office. This prohibition applies just as fully to foreign (e.g., Ukrainian) political campaigns as it does to U. S. political campaigns.</p>
	<p><i>What kinds of political campaign "participation" are prohibited?</i></p>	<p>Contributions to political campaigns or public statements of position made on behalf of UNWLA would violate the prohibition against political campaign activity.</p>
	<p><i>What are the potential consequences of a violation of the prohibition against political campaign activity?</i></p>	<p>Violation of this prohibition may result in revocation of tax-exempt status and the imposition of certain excise taxes.</p>

Safeguarding UNWLA's Tax-Exempt Status – Frequently Asked Questions

	<p>May individual members of UNWLA, including its executive officers and regional and branch leaders, make public statements in support of U. S. and foreign candidates' campaigns?</p>	<p>Yes, but only in their individual capacities. Organizational leaders who make written or verbal statements endorsing a candidate for political office should clearly indicate that their comments are personal and not intended to represent the views of UNWLA.</p>
<p style="text-align: center;">FUNDRAISING</p>	<p>May UNWLA sell advertising space in its periodical "OUR LIFE" without tax consequences?</p>	<p>Generally yes, as long as substantially all of the advertising activities are performed by unpaid volunteers.</p>
<p style="text-align: center;">DONATIONS TO UNWLA</p>	<p>How and when should donations to UNWLA be acknowledged?</p>	<p>A written acknowledgment should be provided to the donor either by paper copy (on UNWLA letterhead) or by e-mail, addressed to the donor, by January 31 of the year following the donation. Without a written acknowledgment, a donor cannot claim a tax deduction for any single contribution of \$250 or more.</p>
	<p>What is the recommended wording for the written acknowledgment?</p>	<p>Here are examples of acceptable written acknowledgments:</p> <p>FOR CASH OR CHECK DONATIONS TO UNWLA GENERALLY:</p> <ul style="list-style-type: none"> • "Thank you for your monetary contribution of \$_____ that UNWLA received on _____. No goods or services were provided in exchange for your contribution." <p>FOR CASH OR CHECK DONATIONS IN THE NAME OF A SPECIFIC UNWLA FUND:</p> <ul style="list-style-type: none"> • "Thank you for your contribution of \$_____ to UNWLA made in the name of its [Social Welfare] Fund received on _____. No goods or services were provided in exchange for your contribution." <p>FOR NON-CASH (PROPERTY) CONTRIBUTIONS:</p> <ul style="list-style-type: none"> • "Thank you for your contribution of a [used HP 6830 personal computer] that UNWLA received on _____. No goods or services were provided in exchange for your contribution."

The Story of Pastor Crocodile Gennadiy and Ukraine's Abandoned, Victimized Children

by JoAnn Myer Valenti, Ph.D.

Crocodile Gennadiy was not a film title that would normally draw my attention, but the synopsis in the Tribeca Film Festival listing for the April event in lower Manhattan read “from Ukraine.” Director and writer Steve Hoover had been on a commercial filming assignment when he encountered Gennadiy Mokhnenko—a complicated, controversial figure, more akin to a muscle man than a pastor. Mokhnenko has made a name for himself in the industrial, seaside city of Mariupol by forcibly abducting homeless, drug-addicted kids from the streets during night raids. Adapting his name to a popular children’s cartoon character, “Crocodile Gennadiy” regularly appears at public meetings and on local television and extends his ministry to a nearby women’s prison. In an episode shown from the popular cartoon, an old lady—the villain in the series—proclaims, “Good deeds just buy fame.” Gennadiy’s diocese has indeed criticized him for “craving fame and news attention.” Although accused of illegally grabbing kids off the streets, from under bridges, in sewers, and anywhere else they hole up in drug-addled condition, Gennadiy is hailed by many as a rescuer, a redeemer, and a rehab hero. News reports call Gennadiy a “pilgrim”: a public servant filling in until a legal system can be devised to combat the drug problem. “When there is no action from the top, we act from the bottom,” Gennadiy says. “I am sick of kids burying kids while people profit from drugs,” he lamented.

With the ongoing invasion of pro-Russian troops, the war-torn country has little in the way of social services or other resources—let alone needed laws in place—to help abandoned children living in the streets and shooting up with prescription drugs acquired from pharmacists involved in illegal sales. Money for drugs comes from forced sex and child prostitution. The documentary includes a scene of Gennadiy confronting a woman at her pharmacy accused by the rescued kids of being their supplier. She ends up in the women’s prison where film footage includes an interview with her. She buries her head in shame. Gennadiy has kept an archive of video documenting his work; that footage contributes much to the impact of the film.

During the question and answer period following the film’s premiere, young filmmaker Hoover is dwarfed by the much larger Gennadiy, who is apologetically quiet as he responds to audience questions about how to help his efforts in this dire situation. He reports that local ambulances are empty vans with no equipment: there is nothing to assist a rescued child as he or she is rushed to a hospital. “It’s not so easy to watch it [the film], the story of my life, my pain, my joy,” he told the theater audience. The film shows how we are only one step from real tragedy, he said and then quietly wept.

In his director’s statement for the press, Hoover writes, “content is more important than cinematic.” He acknowledges the challenges of filming in Ukraine—no one in his crew spoke Russian, for example; Gennadiy speaks throughout the film in broken but understandable English. (I cringed that no one speaks Ukrainian.) The film crew was at one point attacked by a pro-Russian mob. Gennadiy praised the filmmaker for risking his life to tell this story. “This may not be a good place to live, but it’s my country, my city,” Gennadiy, who served in the Soviet military for two years, said. “We need support to stop this war,” he told the audience. If the war moves closer, he says, he will send the women and children away and “maybe my sons go to the army.” Evil is not God’s problem, it’s my problem, he says. “We live inside war now.”

As Ukraine attempts to move towards the European Union, hopes of continued post-Soviet revitalization may be possible. In the meantime, Gennadiy’s Pilgrim Republic rehabilitation center stands as a more enigmatic institution, a home where the extended family—he and his wife have now adopted over 30 of the abandoned children—continues to rehabilitate once lost children, and at the same time prepares them to fight in a war moving closer and closer to the outskirts of their city. “I hope [the film] gives people a reason to research the conflict in Ukraine,” Hoover said. As he edited the film, Mariupol was rumored to be the next target for Putin’s forces. The film has been picked up for North American distribution—watch for it.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

On Sunday, April 26th, I had the opportunity of attending a working lunch meeting between Kyiv Mayor Vitaliy Klitschko and leaders of the Ukrainian-American community from the New York City area. The luncheon was hosted by the Ukrainian Congress Committee of America.

The mayor made very clear that his administration was doing its utmost to tackle the enormous issue of both inherited and continuing corruption. Mr. Klitschko stressed that he was placing his very reputation on the line in the battle against corruption and that he and his administration were pledging to ensure the transparency of investment in Kyiv. Attending community leaders recognized the importance of such reforms, but also acknowledged that they understood how difficult such an assignment was. Mayor Klitschko recognized that the investment climate in Ukraine is far from attractive because of ongoing corruption and Russia's continued aggression against Ukraine. His goal was to make Kyiv a "model" city in the current environment of Ukraine.

Ukraine's growing IDP (internally displaced persons) crisis was also discussed. It has been documented that approximately 2 million citizens are now displaced within Ukraine due to Russia's illegal annexation and occupation of Crimea and Russia's ongoing invasion of the Donbas region. Mayor Klitschko stated that the city of Kyiv has 20,000 internally displaced persons on its territory. The city is providing many

Meeting with Mayor of Kyiv Vitaliy Klitschko.

social services to alleviate these families' hardships—some 600 children have been placed in the city schools, employment assistance is offered, medical services are available, etc.

The fight against Russia's well-funded propaganda machine was also a topic of discussion. The determined, committed, and almost entirely volunteer community efforts in this propaganda war were acknowledged. We promised to continue our volunteer efforts in this propaganda war. As a side note, many participants of the meeting mentioned that the mayor's brother's fight on Friday, April 24th, at Madison Square Garden in New York City was one small way of providing positive PR about Ukraine.

Mayor Klitschko was in New York City for his brother Volodymyr's boxing match against Brian Jennings. Vlad Klitschko successfully defended his world heavyweight championship title for the 18th time. The mayor shared that he had several high-level meetings scheduled in Washington, D.C., in the days following our meeting. We thank Mayor Klitschko for making the time in his extremely busy schedule to meet with us.

While Ukrainian politicians and government officials continue to travel throughout Europe, Canada, and the United States to lobby for aid to Ukraine and to meet with diaspora supporters, President Putin and his administration continue to deny Russia's involvement in the war in eastern Ukraine. Russian opposition activists released on May 12th a 65-page report, started by the late Boris Nemtsov, the slain Russian opposition leader and former Deputy Prime Minister. Before his murder near the Kremlin on February 27th, Nemtsov was investigating Russia's war against Ukraine. The report describes Putin's actions not as damage control to retain influence in Ukraine after Yanukovich's flight from power, but rather as part of a premeditated plot to keep a solid grip on Ukraine that began as early as 2012. Whatever the case, the misery and deaths are still a reality in Ukraine.

The UNWLA continues to give aid to the wounded. Most recently, on May 12th, Dr. Maria Furtak visited the Rehabilitation Center in the Military Hospital in L'viv and, on the advice of its Director, Dr. Rostislav Danylov, gave UNWLA financial aid to young men who had suffered spinal injuries in Debaltseve. These young men had received initial emergency care and surgery in Dnipropetrovsk and were now transferred to the Rehab Center for physical therapy.

As we have all been reading in the press, another group which is gravely suffering due to

the critical status of the Ukrainian economy is the senior population. The UNWLA is in the process of activating aid from its “Babusi” Fund, which is meant to help elderly women, perhaps shut-in, who are struggling to cover the most basic of their expenses. The administration of the City of L’viv

is assisting us in compiling a comprehensive list of the needy. We hope to be able to report on this endeavor in next month’s issue.

Thank you, our dear readers, for your continued support!

Euromaidan and the War through a Film Lens:

Interview with Filmmaker Lesya Kalynska

by Olesia Wallo

They say that in the past year, Ukraine has experienced a true blossoming of documentary cinema. Many filmmakers have picked up a camera to capture the tragic, historic events that began in November of 2013 in Kyiv and continue to this day in Ukraine’s east. Kyiv-born and New York-based director, writer, and producer Lesya Kalynska is one of them. The feature documentary, Heaven Admits No Slaves, is a fascinating work in progress that has brought co-directors and co-producers Lesya Kalynska and Ruslan Batytskyi, and their crew face to face with brutal violence and heroic self-sacrifice—and transformed them into real advocates for Ukraine on the international stage.

Heaven Admits No Slaves director and producer
Lesya Kalynska.

Lesya, you have been on the Independence Square in Kyiv from the beginning of the Euromaidan protests. What prompted you to start filming in those early days?

It happened naturally. I was in Ukraine at that time and just could not NOT do it. When the protests began, my friend and colleague, Ruslan Batytsky, and I instantly called each other and asked the same question: “Are we making a movie about it?” We decided to go for it, invested our own first funds, and just started filming.

Who are some of the most interesting people whom you met on the Euromaidan? I guess they would also be the characters of your film, right?

Yes. This was actually one of the most challenging tasks for us—to choose the characters—because there were so many interesting people there. We felt like the most talented, passionate, amazing people had gathered on the Euromaidan and we did not know whom to follow. So we started by interviewing many people—maybe 20-25. Right from the beginning we decided that the film is going to be about ordinary people who then turn into extraordinary revolutionaries. Eventually, our circle narrowed down to several characters. Some of their names are real and some are not; out of safety concerns, I cannot name some of them because they are still in danger being in the east of Ukraine.

First and foremost, it is Askold and Kniazhna. Being from very different regions in Ukraine, these two people met on the Maidan and fell in love. Askold is from Donetsk—an area where, as we know, people’s loyalties are split between Ukraine and Russia. Kniazhna is from Western Ukraine originally, but she has lived in the south of Ukraine and in Kyiv—thus, she combines different sensibilities. Askold is a psychologist by training, but he left his work behind and became a professional revolutionary. When the war in the Donbas began, he decided to join the people’s battalion Aidar. Kniazhna has a Master’s degree in economics; she used to run her own business in the Crimea, but she lost it when the Crimea was annexed. She also has two daughters. Right now though she devotes

most of her energy to helping soldiers as well as kids and refugees from Eastern Ukraine.

Serhiy Nigoyan was a very special person for us—we interviewed him just one day before a sniper killed him. Although he was from a family of Armenian refugees who settled in the Dnipropetrovsk region, he spoke Ukrainian fluently and was quoting Shevchenko on the Maidan. An Armenian who gave his life for Ukraine... We went to his funeral and met his family. It is a terrible tragedy when people flee from one kind of bloodshed and they lose their son in another...

Vadym Vasylychuk, leader of the Spas Cossack Brotherhood, is another character of our film. Vadym was cultivating Ukrainian martial arts when the Revolution of Dignity began. After the first assault on the protesters, he decided to form one of the units of Self-Defense—to protect peaceful protesters from the police. It was striking to us because Vadym has a wife and a small son; he was risking not only his life but also the life of his family because at the time the police were after the activists, threatening and arresting people... Just recently his wife gave birth to beautiful twin daughters...

Our other characters are Ivan Lenyo from the Kozak System band and Bohdana Babych, who organized online television Spilnobachennia, which was streaming events from the Maidan around the clock. Each of them represents a profession that proved to be indispensable on the Maidan. Rock musicians inspired people with their songs—Kozak System's song "Brother for Brother" was almost the anthem of the revolution. Rock musicians also went on tours, for example in Poland, to promote Ukrainian democracy and to find international supporters. And media people—journalists, filmmakers—were part of the reason, I think, why on February 18th the authorities did not destroy the Maidan: people like Bohdana were streaming and the whole world was watching.

These are amazing people and amazing stories and they truly inspire me.

Were you there on the day when Yanukovich unleashed snipers on the protesters?

We were on the Mariyinska Square on February 18th, when the snipers already started shooting from the roofs. This was a beginning of the massacre. That day many people, including our crew, were surrounded by riot police; they started assaulting people, throwing grenades and shooting at protesters. I got separated from my co-director Ruslan and from our sound person Mykhailo, so I was in Mariinskyi Park completely alone when Berkut started attacking. However, thanks to our

character Vadym, we were able to leave the area before the riot police lines closed. Afterwards, we interviewed several eyewitnesses, who were trapped. Our interviewees stated that they saw many people on the ground. I was asking how many they thought were dead, and they said "about 100 or 150..." The reason why it is so hard to say with certainty what happened there is because this place was fully surrounded by police forces and "titushkas" and the democratic forces had no access to it. There were rumors that the bodies of those who were killed were being destroyed in Kyiv's morgues. All of this is really hard to prove, but this is what we heard from eyewitnesses.

Then on the 20th we were not in the epicenter of where the killings took place, but we were close. And in the days following, we were there to film the funerals... These were probably the most tragic days of our lives and the most terrifying ones, too, because we did experience what it meant to be surrounded and to be on the very edge of survival. And I cannot even talk about how we lived through the funerals of all these men and young boys who were near us on the Maidan just a few days earlier.

Now your crew is continuing to film in the so-called "ATO zone" in Ukraine's east. How is this experience different from filming on the Maidan?

I do not know how much I can talk about it, because we are still shooting. Our crew was trained by professionals from the British company BRITDOC to perform in hostile environment zones. Shooting at war is very different from work in a crowd when police is assaulting you. Both situations are very dangerous, but at war the crew can be easily exposed to artillery fire and then there is nowhere to hide. Our crew is doing its best to be very careful. Our main task is to capture the emotional experience of the people at war. Some of them are fighting and some volunteering.

Since you have been to places where lots of other filmmakers or even journalists have not gone—simply because it is too dangerous—can you give us some insight into what exactly is happening in the east?

Because the war is still ongoing, it is still early to draw conclusions. Everything there feels existential and chaotic. It is somewhat different from what the Ukrainian press writes and certainly different from what the Russian press writes. It is not black-and-white; there is no neat division into pro-Western west and center and pro-Russian east. There are many people in the east who support the Ukrainian army and want to be part of

Ukraine. Many people though are lost, disoriented, and angry at whoever is destroying their homes. You must remember that the Ukrainian media is almost non-existent there, so when civilian homes get destroyed—for example, as in the tragedy in Mariupol—local people have no idea who did it. Because the Russian media blamed the destruction on the Ukrainian army, many locals directed their hatred at Ukrainians.

I think it is very important to work in these regions now—especially with children and youth. Our character Knyazhna is doing that right now: she brings some of the most active kids to Kyiv so that later they could go home and tell others the truth about what is going on.

How has this experience of witnessing the Ukrainian revolution and the war in the Donbas changed you?

As an artist, I always had this strong need to come in terms with our dramatic past. I made a film that explored unknown facts about the Second World War and another film about the Georgian tradition of sword fighting. I thought I understood something about war.

But it is very different when you live through real violence... There are moments which I will never forget. Serhiy Nigoyan, this boy lying on a bed of flowers, with a *Kobzar* on his chest... And the cries of his mother. This is simply incomprehensible.

I saw how deeply damaging violence is, even for the freedom fighters, who are defending their homeland. You see how terrible it is for them to lose their friends and family members, and you hear about their nightmares, see their emotional struggles...

I once spoke to some Croatians who said that they would be recovering for another twenty years from the war that had happened in former Yugoslavia. At the time, I could understand what they meant only theoretically, but now I can fully identify with that statement. We probably do not understand right now what we have lived through: we have not quite met our real feelings yet.

You have witnessed a lot of ruin and suffering in Ukraine over the past year and a half. What kind of help do you think is most needed in Ukraine and how can the diaspora Ukrainians help?

There are a few main directions, I think. The ultimate goal is to build a new Ukraine, a new civil democratic society, but in order to do this, we need to stop the bloodshed. Both soldiers and civilians are still dying. There is a lack of medical help and supplies. There is an urgent need to end the

violence, and Ukraine will not be able to stop it without a new defense system. If the Ukrainian diaspora can lobby for it and the United States and Europe can help build this defense system, this would be a strong first step. Another problem is that a war is happening in Kyiv as well: this is the war with the old dragons—corruption and oligarchy. It is difficult to know where to start and how to build the new institutions. In this case, Ukraine needs not only financial help, but also expertise, perhaps of those who have already helped transform some other post-totalitarian societies. Ukraine needs a lot of specialists who can create the plan of how to do it and then help implement that plan.

In addition, information is very important: many people do not quite understand what is happening in Ukraine because the news is too scattered and most news agencies do not allow their journalists in the most dangerous places. That is why it is vitally important to support the independent filmmakers, artists and journalists from new media, who are willing to risk and tell these stories. Art can be a very strong tool for conflict prevention. Recently we started working with the British foundation Britdoc. They consult and support documentaries of great social importance from around the world. Such films become the platform for society-wide discussion and they do make a difference. Powerful documentaries are tools for political and social change. Thus, it is extremely important to support the people who are fighting the informational war about Ukraine.

We are working hard to build bridges with organizations, news agencies, and art projects that work to spread the truth about Ukraine worldwide. While this is an ambitious goal, I am privileged to work with a talented and devoted group of people, who can make it happen. They are my co-director—an award-winning director Ruslan Batytskyi; Serhiy Mykhalchuk, who was the director of photography in *The Guide (Povodyr)*, Ukraine's official entry to the Oscars this year; our brave war cinematographer Anton Yaremchuk and a war photographer Lesko Kromplitz; our cinematographers Anna Borysova and Anton Fursa; a sound recordist Mykhailo Zakutskyi; and an associate editor Olia Voytenko.

We intend to have screenings of our film and exhibits of photographs by Serhiy Mykhalchuk and Lesko Kromplitz in Washington, New York City, Chicago, and Los Angeles. We are planning to invite not only the wide American audience to our presentations, but also the influential policy decision makers—diplomats, politicians, businessmen, and journalists. By supporting our film,

people are also supporting a whole range of projects that are meant to benefit Ukraine.

How did you manage to finance your film so far?

As I mentioned before, Ruslan Batytskyi and I made the first investments into our film. This is the reality of independent filmmaking. Directors often make money doing some commercial work and then invest these funds into their creative projects. During the revolution we had some real tough times. But then we began applying for grants and received help from various individuals and organizations. We are very grateful to those who have already supported our project. The first ones were Michael and Nadia Kalynski—my family. The Shevchenko Scientific Society in the United States was the first organization to give us a grant. And then an amazing American-Ukrainian human rights group called “Razom for Ukraine” stepped in. Since 2013, they have been sending lots of aid to Ukraine, organizing concerts and presentations,

creating new software and winning informational battles, and beyond that—supporting artists and filmmakers. We are also very grateful to the Ukrainian National Women’s League of America and to the Antonovych family in Chicago.

It is a privilege for me to acknowledge that now our film is supported by major international film organizations, including the Sundance Institute Documentary Film Program and Fund, the Bertha Britdoc Documentary Journalism Fund, the International Documentary Festival Amsterdam Bertha Fund and Still Point Fund. Among our new partners is a Norwegian foundation Fritt Ord and Murray State University, USA.

Our crew is still filming in Eastern Ukraine and we are looking for donations and grants to finish the filming and to start post-production. We are also looking to help our characters—volunteers, who are working hard to build a new Ukraine.

To find out more about Lesya Kalynska and her documentary project, or to support it, visit <http://www.pgranatestudios.com> or the Facebook Page “Heaven Admits No Slaves.”

ЛИСТИ З ЛУГАНСЬКА

Протягом 15-ти років союзники 83-го Відділу СУА допомагали, співпрацювали з Луганським відділом Союзу українок України, який очолює Іванна Колесник.

Започаткувала цю дружбу Лідія Черник. І всі наступні голови 83-го Відділу СУА: Ірина Чабан (референтка суспільної опіки Дарія Дроздовська), Наталка Дума (референтки суспільної опіки Галина Романишин, Люба Шатанська) разом з союзницями відділу відсилали пачки з одягом, дитячими забавками, книжками, медичним обладнанням, гроші для стипендій потребуючим, діткам-сиротам і людям похилого віку в Луганськ. Допомогала в пересилці Дарія Генза разом зі своєю донею Дарусею через компанію «МІСТ».

Війна на сході України зруйнувала все, розкидала людей. Іванна Колесник в даний час живе в сестри в місті Долина на Івано-Франківщині і пише листи своїм посестрам в Нью Йорк, від яких щемить серце і на очі навертаються сльози...

Всі листи в надійних руках референтки суспільної опіки 83-го Відділу СУА Оксани Лопатинської. Співпраця, допомога, взаєморозуміння продовжуються.

Нижче подаємо один з листів голови Луганського відділу СУ Іванни Колесник.

Люба Шатанська, голова 83-го Відділу СУА.

Дорога пані Любо!

Я від імені союзниць Луганщини дякую Вам за багаторічну плідну працю референтки суспільної опіки і за ту увагу, яку Ви і 83-ій Відділ СУА приділяли нам – зрусифікованому регіону України, нам – союзницям Луганщини, яким жилося і працювалося у важких умовах і моральних, і матеріальних.

Проте, ми працювали віддано і фанатично, і ці 16 років з дня народження відділу залишили добрий слід в історії. Усі ці роки я очолювала СУ Луганщини. Ми збрали чудовий матеріал. Збирались опублікувати літопис 15-річної діяльності.

Але почалася війна. Жорстока, немилосердна, піратська. І ми змушені були покинути Луганськ. Союзники розїхались по всій Україні і за її межі. Розбитий Центр «Відродження», де ми дружно працювали з «Просвітою». Знищено усі документи, альбоми, забрана вся техніка...

Вибачте, що пишу лише про негативне. Іншого немає. Є надія на краще. От і все.

Як Вам живеться? Як справи у 83-му Відділі СУА? Адже він рідний для нас.

Я обіймаю Вас. Вітання всім союзницям,

Іванна Колесник.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Гості в нашім бюрі – гостям раді – дякуємо за Ваш труд

Ми радо вітали в стипендійному бюрі в Матавані, Н. Дж. голову СУА Маріянну Заяць та д-р Марту Кічоровську Кебало, головного представника СФУЖО до ООН. Д-р Кебало загостила, щоби ближче ознайомитися із працею Стипендійної Акції СУА та історією стипендійної допомоги Союзу Українок Америки. Д-р Кебало вручила учасниці Жіночої Конвенції ООН в Пекіні, Китай в 1995 р. Почесній голові СУА Анні Кравчук **пам'яткову поштівку з нагоди 20-ти річчя конвенції.**

Голова СУА Маріянна Заяць приїхала на засідання Комісії Стипендій СУА, в якому брали участь членки комісії: Анна Кравчук, М. Оріся Яцусь, Люба Більовщук та волонтери Надя Яворів і Вікторія Міщенко.

**Запрошуємо
загостити до нас
за домовленням телефоном
732-441-9530,
будь ласка залишіть
записку, або е-поштою:
email:
nazustrich@verizon.net**

Ліворуч: Надя Яворів, Вікторія Міщенко, Люба Більовщук, Марта Кебало, Анна Кравчук, Маріянна Заяць та М. Оріся Яцусь.

ПОЖЕРТВИ У КВІТНІ 2015 р.

По 330 дол. – д-р Андреас Бойко (106), Уляна Дячук, (вільна членка СУА), Христина Троян-Масник, 67-ий Відділ СУА;
310 дол. – Thomas & Tatiana Ferraro (98);
220 дол. – 83-ий Відділ СУА, 85-ий Відділ СУА;
150 дол. – Мирон Б. Кравчук (98), Michael Mochnac (49);
по 110 дол. – Anne M. Kaczmarczyk-Evans, Мотря Михайлюк (86);
по 100 дол. – Dr Irene D. Rogutsky, DDS, Надія Шмігель (83);
75 дол. – Ukrainian American Sitch, Inc. (49);
55 дол. – Люба Більовщук (98);
по 50 дол. – Chrystina Dzuba Brown (49), Elaine P. Nowadly (49), V. Rev. Marijan Procyk (49);
25 дол. – Julia Blendonohy (49);
21 дол. – Рената Бігун (28);
по 20 дол. – Zoriana M. Bunche (49), Ольга Коваль (24), Susan Szczublewski (49). Mychajlo Waszkurak (49).

ПОДЯКА

Спасибі Зоряні М. Бунче, референтці стипендій 49-го Відділу СУА за продовження збірки в околиці Баффало, Н. Й. на потреби Стипендійної Акції СУА.
Марія Полянська,
референтка стипендій СУА.

IN MEMORY – В ПАМ'ЯТЬ

My donation in the amount of \$150.00 is in memory of **Julia Popil Mochnacz**, through UNWLA Branch 49 in Buffalo, N. Y. Michael Mochnacz.

В пам'ять бл. п. **Марусі Процик** складаю 50 дол. через 49-ий Відділ СУА. о. Маріян Процик.

Вшановуючи пам'ять бл.п. Анни Яцишин, пересилаю 20 дол. через 49-ий Відділ СУА.

Зоряна М. Бунче,
референтка стипендій 49-го Відділу СУА.

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

КВІТЕНЬ 2015

ДАТКИ

10,000 дол. – Орест і Лідія Білоус
5,000 дол. – Walt Disney Foundation matching (Зеня Муха)
2,000 дол. – Володимир Баранецький
по 1,000 дол. – 86 Відділ СУА, д-р Володимир і Анна Рак, Адріяні і Христина Балко Сливозькі, Лідія Гайдучок, Stanley & Dorothy Pawley Charitable Trust, Ярослава Гудзяк, Данієл Кашімер, д-р Алекс і Зорянна Лятишевські, Зенон і Доля Кріслати
750 дол. – проф. Володимир Петришин
по 500 дол. – Oklahoma Friends of Ukraine, Inc., Union Funeral Home – Lytwyn & Lytwyn, Ярослав Бігун, Air Stream Air Conditioning
300 дол. – д-р Степан Стецура.
по 200 дол. – Ірина Куровицька, Зінаїда Левицька, Володимир і Катерина Воловодюк, Ярослав і Галина Оберишин.
по 150 дол. – Надія Масик, Орися Мішко, Ольга Берч, Nicholas Deychakiwsky, Юрій Раковський, Марія Томоруг.
125 дол. – Любомира Лукомська
110 дол. – Юрій і Надія Федорів
по 100 дол. – Катря Червоняк, Андреа і Андрій Данилюк, Данієл і Барбара Дзамба, Люба Фірчук, Зенон і Олена Іванонько, Наталія Коропецька, Роберт і Дороті МакКормік, панство Н.І. Мілянчич, Татіяна Оберишин, Александер Кізіма, Анна Процик, Володимир і Анна Сафян, Володимир і Богданна Слиз, Євген Смерека, Майкл Томлін, Стефан і Надія Танасійчук, Марія Безушко, Оксана і Богдан Богославець, Анна Гбур, Мирон і Ольга Гнатейки, Іванна Головата, Ірена Руснак, Александра і д-р Ігор Савчук, Signa Foundation matching Christina Stasiuk, 118 Відділ СУА, д-р Іван і Татіяна Кохан, Mary Rhodes, Маріон Орися Дацьків, д-р Андрій і Єлисавета Баран, Алла Черней, Ігор і Ірена Єдліцькі, Амелія Лямберт, Микола і Ольга Мельник, Ірена Василик, Sanford Felzenberg, Наталія Сілверстайн, Дарія і Аксел Мерл, Аврелія Граб, Христина Бонакорса, Богдан Булавка, Микола Галів, Володимира Краснянська, Марта Масний, John K. Skrupak
80 дол. – Володимир Остапук
75 дол. – Марта Клюте
72.22 дол. – Браєн Томко
60 дол. – Юрій і Леокадія Снігур
по 50 дол. – Мирон і Славомира Білас, Іван Чопик, Рой Дейвідсон, Тамара Денисенко, д-р

Віктор Яворський, Веслава і Зенон Куровицькі, Євгенія Ониськів, Микола Роговський, Дарія Сапієнза, Франк Серафін, Анна Венгльовська, Борис Захарчук, Анастасія Гіряк, Ольга Городецька, Лідія Горохівська, Юрій і Міра Граб, Анна Полевчак, Григорій і Маріянна Волошин, Аліція Бен, Любомира Хома, Віктор і Бетси Децик, Мирослава Мирошніченко, Дарія Дикий, Ірена Гладка, Галина Корсунь, Дарія Рекуча, Марія Савчук, Марія Савицька, Александра Ганас, Стефанія Семущак, Мілтон Сомкайло, Богдан Сипняк, Андре Жовнір, Софія Качор, Michael & Mary Goshko, Оксана Венгерчук, Оксана Лобачевська, Лариса Луценко.

по 40 дол. – William Lucy, Ярослав Воловодюк, Михайло і Марія Гешко.

по 30 дол. – Богданна Гелета, Тоня Кузьменко, Микола Стасів, Юрій Піфко, Анна Поліщук, Катерина Росандич, Джон Барстон, Елена Бульгач, Катерина Денега, Елізабет Яцусь, Александер і Лідія Клецор, д-р Колибабюк, Орест Небеш, Я. Петрух, Елена Булгач, Lydia Woloshyn, Dr. Laura L. Zaika, Галина Обаранеч.

28 дол. – Гелен Шубяк

26 дол. – Зорянна Клюфас

по 25 дол. – Довн і Юрій Базарко, Олег Бобак, Стелла Гакбарт, Емілія Іванів, Володимир і Люба Касіян, Віліям Лобур, Джун Мис, Василь і Оксана Палійчук, Оксана Лукашевич Полон, Марія Рудакевич, Віра Сензік, Петро Щерба, Стефанія Тисовська, Володимир і Таня Зінич, Романа Дигдало, Володимир Батіг, Михайло Герець, Анна Клоків, о. Василь і Оксана Пасакас, Joe Zuraw, Аня Аляра, John J. Barston, Пітер Голец, Стефанія Глущик, Олег і Іванка Караван, Люба Лапичак, Василь і Світлана Махно, Віра Обушак, Анна Сулима, Катерина Яворська, Марія Слободян, Емілія Святківська, Елізабет Яцусь, Александер і Ліда Клецор, д-р Колубабюк, Орест Небеш, Я. Петрух, Марія Василів, Джері і Анна Харчишин, Маланка Місіло, Маріян Мисишин

по 20 дол. – Євгенія Гардецька, Кенет Трагам, Надія Клос, Ольга Коваль, Larry & Helen Kugler, Адріяні Шмериківський, Юрій Вижницький, Юрій Фізер, Люба Малешик, Гелен Ніколяс, Оксана Салдит, Михайло Дзіман, Теодозія Федак, Роман Радавець, Olegue Rosputko, Уляна Омечінська.

по 15 дол. – Ірена Петрі, Лариса Сачик Дас, Любомира Ричок, Natalia Ferdinand.

14 дол. – Андрій Хоменко

12 дол. – Ганна Дусяк

по 10 дол. – Алекс Гумен, Нестор і Христина Кропельницькі, Марія Лецишин, Ольга Орчук, Люба Середюк, Михайло Скомський, Walter & Maria Uzdejczuk, Евгения Веза, Иван Затонський, Джені Бласко, Борис і Люба Оришин, Марія Соловій, Иван і Христина Шпигульські, Волтер Чепіжак, Оксана Ткачук.

по 5 дол. – Анна Матковська, Василь і Анна Васів, Гедвіг Дяченко, John P. Garbera, Janice Drewal, Dolores J. Graham.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять бл.п. **Богдана і Галини Титлів** складаю 200 дол. Ольга Гной

In memory of **Ariadna L. Bach** we are donating \$100. Richard & Rosalie Narair

У пам'ять св.п. **Аріядни Бах** складаю 100 дол. Марта Перейма

У пам'ять св.п. **Аріядни Бах** складаємо 1,000 дол. Марко і Аріяна Бах

У пам'ять св.п. **Наталії Каноги** складаю 500 дол. Микола Яремко

В пам'ять св.п. **Наталії Каноги** складаю 50 дол. Михайло Демків

У пам'ять моїх батьків св.п. **д-ра Никифора і Марії Гірняк** складаю 100 дол. Люба Чолган

На свіжу могилу св.п. **Ірени Зелик** складаю 100 дол. Надія Троян

У пам'ять св.п. **Ірени Зелик** складаю 200 дол. Иван Карк

У пам'ять св.п. **Ірени Зелик** складаємо 100 дол. Родина Бандери

У пам'ять св.п. **Мирослава Шмігеля** складаю 100 дол. Надія Шмігель

У пам'ять св.п. **Тамари Панкевич** складаю 100 дол. Ірина Куровицька

**Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ**

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund OUR LIFE

\$300 Branch 106

\$100 In memory of **Helen Brudny Melinshyn**, member of Branch 36. John Melinshyn

50 дол. Замість квітів на могилу бл.п. **Ірени Тарнавської**.
Окружна Управа Детройт

50 дол. В пам'ять бл.п. **Мирослава Шмігеля**.
83-ий Відділ

25 дол. В пам'ять бл.п. **Іванни Пенкальської**.
Марта Данилюк

\$25 In memory of **Nellie Sosnowsky**, a founding member of Branch 58 in Detroit. Julia Stoiko

\$25 In memory of **Olya Pasternak**.
UNWLA Branch 56

\$25 In memory of **Olga Solovey**.
Julia Stojko

\$50 Annette Sawicky

\$20 Ulana Diachuk.

\$15 Irka Wirszczuk.

\$10 Irene Jurczuk, Tekla Husiak, Maria Sypulwyj, Irene Wynnyk.

ATTENTION AUTHORS

Please send in your submissions, questions, and suggestions in Ukrainian or in English to the email address printed on the front inside cover of *Our Life*:

unwlaourlife@gmail.com

Перепрошуємо.

У квітневому (2015 р.) числі журналу «Наше Життя» на ст. 26 неправильно подано ім'я і прізвище голови Округу Детройт. Слід читати **Ірена Петріна**.

З'їзд Округи СУА НЮ ЙОРК

В суботу, 18 квітня 2015 року в домівці СУА відбувся річний з'їзд Округи СУА Нью Йорк. З'їзд відкрила голова Окружної Управи Галина Романишин. Пані Романишин запросила до Почесної президії з'їзду голову СУА Маріянну Заяць, Почесну голову СУА Ірину Куровицьку, Почесну членку СУА і Почесну голову Округи Нью Йорк Надю Савчук.

Присутні ствердили правосильність з'їзду, заслухавши протокол Верифікаційної комісії, який зачитала Анна Саф'ян. На з'їзді присутні голови відділів, делегатки (16) від кожного відділу СУА, представниці Головної Управи СУА та членкині окремих відділів.

Хвилиною мовчання вшанували присутні пам'ять союзянки 64-го Відділу СУА, відомої в громаді мисткині Ірени Зелік, яка відійшла у вічність 8 квітня цього року, а також всіх союзянок, які відійшли від нас у звітному часі.

Було схвалено порядок нарад та вибрано президію з'їзду: Лідія Слиж – голова і Леся Тополя – секретар.

Оленка Немелівська зачитала протокол попереднього з'їзду, який був прийнятий одностайно. Відтак присутні заслухали звіти всіх референток Окружної Управи про проведenu роботу за минулий рік. Йшлося про роботу Музею і про Світличку, про фінансове становище Окружної Управи і про надання стипендій, про допомогу Україні та про справи у відділах, про запрошення нових членок до СУА та про організацію і проведення заходів в окрузі, таких, як: "Свято героїнь", "Засвічення ялинки", "День Союзянки" та інших.

Делегатки з'їзду одностайно прийняли звіт уступаючої управи.

Голова СУА Маріянна Заяць привітала з'їзд Округи, подала інформацію про святкування в жовтні 2015 року 90-річчя СУА. Голова СУА також розповіла присутнім про утворення нового 137-го Відділу СУА в Кліфтоні, Нью Джерзі, головою якого стала В. Табака. Новий відділ виявився дуже активним і вже плянує

Зліва, сидять: Галина Романишин, Ірина Куровицька, Маріянна Заяць, Надя Савчук. Стоять: Марія Андрійович, Надія Сп'як, Анна Саф'ян, Галина Грицик, Лідія Семенюк, Наталія Дума, Ольга Кузьмин, Олена Немелівська, Марта Бурачок.

(Світлила М. Андрійович).

провести показ моди 23 і 25 квітня 2015р. відповідно в Народному Домі в Нью Йорку і в Кліфтоні.

Галина Романишин поінформувала присутніх про проведення виставки вишивки бісером 3 травня 2015 року на 4 поверсі домівки СУА та представила присутнім авторку – Таню Івашків, членкиню 83-го Відділу СУА.

Голова Номінаційної комісії Надя Савчук представила присутнім прізвища кандидаток до нової Окружної Управи. Було обрано нову Окружну Управу в такому складі: Галина Романишин – голова, Ольга Погребенко – заступник, Богдана Курчак – скарбник, Леся Тополя – протоколярна секретарка. Референтки: Оксана Лопатинська – кореспондентка, Марта Бурачок – організаційна, Людмила Грабовська – імпрезова, Олена Немелівська – пресова, Галина Грицик – виховна, Лідія Семенюк – суспільної опіки, Наталія Соневицька – мистецько-музейна, Ольга Кузьмин – стипендійна, Мальвіна Вітенко – хорунжа, Наталія Дума – архівна. Господарська референтка – вакантна.

Обрано Контрольну комісію у такому складі: Лідія Слиж – голова, Анна Саф'ян і Надія Літешло – члени.

Одностайно було схвалено бюджет на 2015 рік, який представила Мар'яна Лівша.

*Олена Немелівська,
пресова референтка Округи Нью Йорк.*

СВЯЧЕНЕ У 64-МУ ВІДДІЛІ СУА, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

У Великодні дні ми стаємо чутливішими і в наших серцях, часто втомлених роботою і щоденною рутинною, знаходиться особливо багато місця для сентиментів і духовного наповнення. Великдень — то Великий День за своїм значенням і своєю радістю. Він — поштовх для усіх переосмислити сутність буття, по-новому побачити й відчутти себе у світі, оцінити чистоту своїх помислів, прозорість бажань і вартісність вчинків. А ще — то велика спонукка до прояву милосердя, любові та благородства, доброти і терпимості одне до одного, що є вкладкою, бодай навіть мізерною, кожного з нас у перемогу добра над злом, віри над безнадією, у торжество життя над смертю.

Кожен з нас з дитинства проводить свято Христового Воскресіння у родинному колі, у теплі, любові, за святковим столом. Це свята, які з добрими намірами та бажаннями проводять разом із сім'єю та друзями. Саме тому у приміщенні домівки Союзу Українок Америки в Нью Йорку, що є осередком духовності та національно-культурного життя союзників, з травня на Великодне Свячене зібрався 64-й Відділ СУА. Бо члени відділу вже давно почувуються однією союзницькою родиною. А цього разу, аби долучити своїх чоловіків не тільки до справ організації, але й до проведення культурно-мистецьких і духовних заходів, а також для створення теплої сімейної атмосфери вшанування Воскресіння Господнього, запросили на свої сходи і чоловіків. І пройшло наше свято достойно, добродійно, весело і трішки по-новому...

Привітальним словом розпочала Свячене голова відділу Ліда Слиж, яка сказала, що Великдень у житті кожного християнина — це свято особливо шановане та величне, найперше тому, що є символом перемоги життя над смертю, світла над пітьмою, віри — над безнадією. Натхненно-чутливо, душевно-тріпочуче устами всіх присутніх линуло до Неба «Христос Воскрес!», як подяка Господу Богу за даровані нам Благословення, за підтримку у справах мирських і духовних, за мир і спокій у наших родиніх і в рідній Україні.

Голова відділу поділилася з кожним свяченим яечком, а після союзницьки і гості приступили до трапези. Усі присутні частувалися смачними стравами, з душею приготовленими вмілими господинями. Прикрашали святковий стіл традиційні паски і писанки — Великодня символіка, за допомогою

яких людина долучається до вищого та вічного. Вони були важливою частиною свята та примушували думати не тільки про матеріальне, але і духовне наповнення пасхальної трапези. Паска — ангельський хліб і хліб вічного життя; яйце, що символізує зародження життя; шинка і ковбаса, як символ душевної радості, що приходить від сповнення людиною Божої волі; сир і масло — молочні страви, що уособлюють жертвовність і ніжність Бога; сіль, як необхідний атрибут забезпечення міцності союзу між Богом і людиною; вічнозелена рослина — символ безсмертя і вічного життя. Центр столу красувався неодмінними атрибутами пасхального дійства — рушничком і свічкою: рушничок зі своїм багатством різнобарвних ниток, сплетених любов'ю і розумом, символізує життя, а свічка — то світло, що виноситься назовні між людей.

Особливе місце на столі відвелось писанкам, а правильніше — мистецьким витворам наших талановитих союзниць мамі Ляриси і доні Софійки Зеліків. Ми із захопленням розглядали їх і були вражені насиченими кольорами та дрібними візерунками, за якими читалися і народження вічного життя, і воскресіння з мертвих, і молитва до Бога, і надія на вічне щасливе життя. Бо кожна писанка наших мисткинь мала свій загадковий зміст, таїла в собі генетичну пам'ять усього українського народу.

Ведучою свята була голова відділу Ліда Слиж. Разом з нею всі присутні знову і знову поринали в історію найдавнішого християнського свята, встановленого на честь Воскресіння Ісуса Христа, поверталися в його величну історію, пригадували традиції, пов'язані зі святкуванням Великодня. А Воскресіння багате на величні богослужіння, глибокосимволічні обряди, церковно-обрядові та народні звичаї, про які слід пам'ятати. Наше Свячене також стало духовно-просвітницьким заходом з дотриманням цих українських звичаїв. Союзницьки радували розповідями про деякі з них і цікавими історіями з власного життя та життя українців, що пов'язані з Великоднем.

Так, Люба Волинець захоплено розповіла нам про традиції підготовки до свята, про те, що зазвичай в Україні господині самі випікали паску (бо ні куплена, ні чиясь чужа не смакує так, як виготовлена власноруч!) і жартівливо-весело поділилася правилами, яких слід дотримуватися під час випікання паски —

Учасники свята.

де, як, з якими думками, з чого і з ким (або без кого) треба готувати тісто, що слід примовляти, аби паска вдалася смачною і духм'яною.

Теплі слова і щирі вітаннями звучали від Голови Нью Йоркської Управи Галини Романишин. Її Великодня радість, оптимізм, захоплення життям і бажання творити добро передалися усім присутнім.

Софійка Зелик зацікавила нас професійно прочитаним спомином Іванни Савицької про Великодні традиції на Лемківщині, зокрема, ритуал печення пасок і писання писанок. Наталка Соневицька деклямувала свій улюблений Великодній вірш. Слава Геруляк вже вкотре приємно вразила союзниць і гостей знаннями із семіотики, долучаючи нас до розуміння знакових підходів у вивченні певних явищ, процесів та історії. Цього разу ми із захопленням слухали її розповідь про травневі русаліи.

Як завжди, зуміла продемонструвати свій творчий талант наша союзниця-бандуристка Лаврентія Туркевич. Дякуючи їй, українська пісня лунала у залі, насичувала повітря весняною радістю, проникала у серця присутніх і знову виливалася з них уже теплим подихом захоплення та радості! Бо Лаврентія не тільки заспівала нам Великодні обрядові пісні, але й заохотила присутніх до участі у пісенному дійстві – усі захоплено і чутливо співали під акомпаніємент бан-

Лаврентія Туркевич

дури сучасну пісню «Одна калина» та Великодню «Христос Воскрес».

Лярыса Зелик особливо зацікавила бабусь, майбутніх мам і тих, хто має малих діточок, бо поділилася з нами Великодніми дитячими римами – продеклямувала незвичайного і дуже цікавого вірша, якого навчала ще своїх малих дітей.

Усі присутні на нашому Свяченому стали учасниками якогось духовно-магічного дійства чистої та щирої насолоди, адже в душі у кожного з нас упродовж свята постійно промовлялася спільна молитва за усіх рідних і близьких, за рідну Україну, за мир, за спокій і світле майбутнє!

Наприкінці свята Ліда Слиж подякувала усім союзницям і гостям, які долучилися до свята і присвятили свій час, вміння та бажання Великодньому прийняттю та висловила сподівання побачити у майбутньому наше зібрання ще чисельнішим.

Свято швидко добігло кінця, бо було насичене виключно приємними враженнями і пройшло на одному подиху. Кожен із присутніх зі смаком запавної паски та Великоднього яйця, з вселенською Божою Любов'ю поніс додому Віру та Надію у міцне здоров'я і щасливе життя для себе, своєї родини і рідної України.

Леся Тополя,
секретар 64-го Відділу СУА.

GREETINGS FROM PARADISE—NAPLES, FLORIDA, BRANCH 136

Branch 136 members and prospective members at the branch meeting in March: kneeling (L-R): Halya Fabbriatore and Darka Hirniak; standing (L-R): Tatyana Barr, Olya Czerkas (co-Liaison BAL), Nattalka Santarsiero, Orysia Zinyec (co-Liaison BAL), Valia Dimitri, Dominica Annese, Luba Drahosz, and Halyna Traversa Young; back row (L-R): Victoria Volkhova, Luba Marino, Natalia Sumyk, Olenka Kukushkin, Larissa Wychrij, Yulia Oparista, Orysia Atanowsky, and Orysia Shewchuk.

Dear UNWLA Sisters,

It is with great pleasure that I am able to say that the ‘Spirit of Ukraine’ has extended into Naples, Estero, Bonita Springs, Cape Coral, and Ft. Myers, Florida.

Since there is no Ukrainian church or community center in this area it took a while for us to discover one another. It happened primarily through word of mouth, as more and more Ukrainians were moving to Florida from the north.

On March 8, 2014, approximately 25 Ukrainian women gathered together at the Bonita Bay home of Lidia Devonshire for a social luncheon which was hosted by Lidia and her cousin, Anna Macielinski, then UNWLA 2nd Vice President for Membership and Organizational Affairs. Those of us who attended were primarily retired and living either full-time or part-time in southwest Florida, but coming from Wisconsin, Illinois, Michigan, Ohio, and New York. It was so nice to socialize and meet other Ukrainians!

It was at this gathering and with the encouragement of Anna Macielinski that the idea of forming a new branch of the UNWLA appeared. Our excitement about being able to connect with other Ukrainian women and support a much greater cause made it easy to say ‘yes’ when a formal vote was taken to create Branch 136 of Naples, Florida.

On March 12, 2014, The National Executive Committee of the UNWLA granted the branch a Membership Charter.

The officers elected at this time were: Natalie Santarsiero, President; Larisa Wychrij, Vice

President; Tanya Hursky, Recording Secretary; Valia Dimitri, Corresponding Secretary; and Lidia Devonshire, Treasurer. At our first official meeting in April, Halyna Traversa Young was elected Membership Chair and Luba Drahosz Archives Chair. Lidia Devonshire also took on the position of a Scholarship Chair and Valia Dimitri that of Press Secretary.

Currently, our branch consists of very enthusiastic members, 15 primary and 3 secondary, of whom 12 live here full time, and 6 are ‘snowbirds’. Our members are very accomplished women. Among them are lawyers, teachers, a judge, a professor, pharmacists, a motivational speaker, artists, mothers and homemakers—all strong and dedicated women with a purpose. We meet monthly, but only January through May because so many of our members are not here in the summer or fall. However, despite our limited time together, we have accomplished much since our recent inception. We are ready to make an impact on this community for Ukraine.

In our effort to promote our culture and create a strong awareness in the Naples community regarding the current state of affairs in Ukraine, we have already been in the local news 3 times. In January, Katie Eagan, reporter for *The Naples Daily News*, came to our meeting with a photographer; she interviewed and recorded many of us regarding our Ukrainian heritage. She learned a great deal about Ukrainian history and the truth about the current war and political crisis. She wrote a great full-page article (with beautiful photos) about us and our newly formed branch. The next month 28 women showed up at our meeting. We were thrilled to see all the new

faces. Some of them have become members and others are still possibilities. We were also in the paper in February during an organized protest at the Naples Philharmonic.

The last article written about us was in *The Spotlight Magazine* when we set up 2 displays in the local library highlighting Ukrainian artifacts, costumes, and especially our *pysanky*. We received numerous calls from the library expressing how much their patrons were enjoying the displays. We are definitely getting noticed and that is a good thing because we want community

support. They need to know and love us before they are willing to support our causes.

There is so much more to share on our current and future agenda, especially the planning of our upcoming official branch christening. We will have to save the details for our next article. In closing, we want to give our heartfelt thanks to Orysia Zynycz and Olya Czerkas, co-liasons for BAL, for the wonderfully informative presentations they gave at our branch meeting on March 18th. Your reaching out to us was very inspiring!

Valia Dimitri, Branch 136 Press Secretary

ДІЯЛЬНІСТЬ СВІТЛИЧКИ 78-ГО ВІДДІЛУ СУА, ВАШІНГТОН, DC

Дев'ятнадцятеро малят відспівали з належними рухами цілий свій музичний репертуар шкільного року 2014-2015. В переддень Дня Матері це був прекрасний дарунок батькам і матерям, які зібралися в одній з приміських шкіл біля Вашингтону.

Світличка під опікою 78-го Відділу СУА ім. Олени Степанів вже півстоліття збирає дітей по суботах, щоб дати їм можливість поспілкуватися українською мовою. А при тій нагоді і навчитись то віршика, то пісні, то гри, то майстрування. Діти із Світлички плавно переходять до підготовчої кляси Школи Українознавства ім. Тараса Шевченка.

Останні тридцять років із Світличкою пов'язана Марта Книш Базарко, виховна референтка 78-го Відділу, а Світличка – чи не головна діяльність того ж відділу. До помочі Марті останніми роками долучилась донька на місце вже кволої бабуні. В додатку, Марта Базарко завжди зуміла пригорнути до праці інших професіоналів, так що праця завжди свіжа і цікава. До Світлички завжди черга охочих дітей. Вашингтонська громада плінна, тому особливо важливо мати таку інституцію, як Світличка, в якій батьки можуть найти сталу підпору.

В цьому році Таня Карпинич-Когут і Мирослава Поліщук-Котик не тільки проводили заняття у Світличці, але й видали двадцятисторінкову книжечку із світлинами праці

Зліва: Мирося Поліщук-Котик – помічник вчительки, Марта Базарко – виховна референтка 78-го Відділу СУА і Таня Карпинич-Когут – вчителька Світлички зі своїми вихованцями.

дітей впродовж цілого року. Це звіт Світлички, що залишиться пам'яткою її учасникам до старості, дай Боже спокійної.

Виросла Світличка, як більшість таких громадських установ, з ініціативи батьків, які розуміли потребу спілкування для дітей. У Вашингтоні щастило, що завжди були україномовні професіонали, які жертвенно приготували програми для дітей, поєднуючи науку з забавою.

*Марта Богачевська Хомяк,
пресова референтка 78-го Відділу СУА.*

CHORNOBYL EXHIBIT AT EARTH DAY IN FLORIDA BY UNWLA BRANCH 56

Exhibit on Earth Day: (L-R): Bohdan Bodnaruk, Yulia Lopanchuk with husband Serhij and daughter Eva, Lesia Popel, Lana Yarymowych, Lida Mychalowych, and Ann-Marie Susla.

At the observance of Earth Day at Oscar Scherer State Park in Osprey, FL, on April 19, 2015, there was a special exhibit, "Chornobyl Nuclear Disaster," on the nuclear power plant catastrophe that occurred 29 years ago. It was organized by the public relations co-chairs Nellie Lechman and Vira Bodnaruk of the UNWLA Branch 56 with the help of Dr. Bohdan Bodnaruk of Sierra Club. On exhibit were a fact sheet about the Chornobyl disaster, a fact sheet about Ukraine, a commemorative envelope of Ukrainian Philatelic Society, and

books on Ukraine and Chornobyl. Visitors were informed in detail about the Chornobyl disaster by Nellie Lechman, Vira Bodnaruk, Lesia Popel, Ann-Marie Susla, and other members of Branch 56.

On Sunday, April 26th, there were memorial services for the victims of Chornobyl at both Ukrainian churches in North Port, FL.

Prof. Vira Bodnaruk

*Memorial service at St. Mary's Church.
Photos by Bohdan Bodnaruk.*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 97-го ВІДДІЛУ СУА ім. МАРУСИ БЕК, БАФФАЛО, Н.Й.

21 січня 2015 року відбулися Загальні збори 97-го Відділу СУА в Баффало, Нью Йорк. Присутні – 15 членок, відсутні – 14.

Збори відкрила голова відділу Надя Бергенсток. Вибрали президію у складі: Марійка Пашковська – голова, Люба Процик – секретар.

Протокол минулорічних зборів зачитала Раїса Шкільна. Протокол був прийнятий одноголосно.

Після цього заслухали звіти членок управи: скарбнички Ірини Бурди, організаційної референтки Христі Коновки, референтки зв'язків Лесі Самотовки, референтки суспільної опіки Христі Бейгер, стипендійної – Марти Стасюк, імпрезової – Ксені Депутат, кореспонденційної і пресової референтки Раїси Шкільної, мистецько-музейної – Стефи Гаєр, голови Контрольної комісії Наталки ЛеВан та голови відділу Наді Бергенсток.

Опісля відбулася дискусія. Збори надали

абсолюторій уступаючій управі відділу.

Список кандидатів до нової управи зачитала Наталка Леван. Нову управу відділу вибрали одноголосно в такому складі: голова відділу – Христя Коновка, заступниця голови – Стефа Гаєр, скарбничка – Ірина Бурда, протоколярна секретарка – Люба Процик.

Референтки: імпрезові – Ксеня Депутат і Марійка Пашковська, референтка зв'язків – Леся Самотовка, суспільної опіки – Надя Бергенсток, кореспонденційна і пресова – Раїса Шкільна, господарча – Христя Венгльовська.

Контрольна комісія: Наталка Леван – голова, Оля Лавні та Дарія Пристайко – членки.

Після цього обговорювали різне. Марта Стасюк говорила про продаж карток. Новообрана голова відділу Христя Коновка подякувала присутнім за обрання її на цю посаду і поділилася своїми планами на наступний рік.

Люба Процик.

СВЯТО КРАСИ НОВОСТВОРЕНОГО 137-го ВІДДІЛУ СУА, КЛІФТОН, НЮ ДЖЕРЗІ

Перше враження, коли зайшла до залі, де 25 квітня відбувся добродійний мистецький вечір, були чудові білі квіти. Квіти на стінах, величезні панно з квітами прикрашали сцену. Звучали елегійно-спокійні мелодії скрипки Мар'яна Підвірного. На думку приходили слова з пісні Христинки Панасюк:

*«Білі лебеді у небесах з перебитими
крильми...
Запаливши тисячі сердець, ви свої не
вберегли...»*,

присвячена загиблим в Україні за останні два роки. Ніби душі героїв Небесної Сотні, солдатів, що не вернулися додому зі степів Донбасу, дивилися на нас з Вічності.

Перша акція, яку організував новостворений 137-ий Відділ Союзу Українок Америки (СУА) в Кліфтоні, була проведена з метою збору коштів для сімей загиблих під час війни в Донбасі, в першу чергу тим, де є діти. Ініціатива енергійної, завжди усміхненої Валі Табаки, голови відділу, виникла з ідеї іншої талановитої українки – львів'янки Олени Даць, яка здійснила добродійне турне в США містами: Нью Йорк – Філадельфія – Кліфтон – Чикаго з найновішою колекцією своїх моделей.

Бренд Olena Dats' відомий не тільки в Україні, а й за її межами. Її одяг продається в США, Франції, Бельгії, Росії, Білорусії, ОАЕ, Кувейті, Саудівській Аравії. Вбрання від дизайнерки постійно з'являються на обкладинках світових журналів моди, а серед її клієнток – британська актриса Джесіка Кларк, а також всесвітньо відома кінозірка Шерон Стоун. По подіуму проходили дівчата в вишуканих сукнях, спокійну музику перших двох колекцій змінили тривожні і уривчасті ритми третьої колекції моделей одягу, яку мисткиня створила під враженнями Євромайдану. Поєднання сучасних тканин, форм з українськими вишивками і гаптуванням. Це було Свято Краси – краси, яка врятує світ.

Метою українсько-американського мистецького журналу *InLove* є представити сучасне українське культурне життя для американського читача. Увага світу зараз прикута до війни в Україні. Редакція журналу хоче показати повнішу і барвистішу картину українського життя, показати країну з багатою

культурою, познайомити з українцями, представниками найрізноманітніших напрямків сучасного мистецтва в Україні чи Америці, і найголовніше – поділитися енергією, що надихає і підносить людину. Редактор Олена Василевська вперше в Нью Джерзі презентувала журнал, розказала про пляни на майбутнє. Весняний випуск журналу святкує творчих, талановитих, розумних, безстрашних людей, чия енергія і запал змінюють світ. Максим Чмерковський, Святослав Вакарчук, Настя Приходько – декілька з багатьох імен, які можна зустріти у найновішому випуску.

Напевно, Юрій Сергеев, Постійний представник України при Організації Об'єднаних Націй завітав на добродійний вечір, щоб в колі української громади відпочити від боїв з російським "колегою" Віталієм Чуркіним на засіданнях Радбезу чи Генасамблеї ООН. Звичайно, жартую. Всім гостям вечора було дуже приємно, що п. Юрій знайшов час в своєму робочому графіку, щоб з дружиною Наталією, іншими працівниками Представництва України при ООН приїхати в Нью Джерзі. В своєму виступі він подякував всім, хто в зимові дні стояв на мітингах під польським і зараз допомагає Україні, побажав новоствореному відділу СУА завзяття і сили, щоб і далі творити добрі справи для країни.

Олена Даць, Анна Марчук, Михайло Туровський, Христина Козюк, Олена Лежень передали нам свої вироби, щоб допомогти зібрати кошти для сиріт – жертв війни. Думаю, що власники виграних на аукціоні речей мали подвійну радість – чудові авторські роботи і відчуття, що своєю пожертвою полегшать життя хоч одній постраждалій родині. До успіху свята сприяли також спонсори нашого вечора – Федеральна Кредитова Спільнота «Самопоміч» в Кліфтоні, Українська Федерація Америки, Hudson Valley Resort, NY, Casa Bellissima Family Restaurant, О. Демко і Ж.Лопушанська, Genesis Family Chiropractic and Physical Therapy, NJ, Dr. Giampapa, Studio Nova, NY, ВМС, VMI Enterprises INC, Міст, Український Народний Союз, Закордонна Газета, Д-р Михайло і Світлана Левки, Орест і Адя Федаші, ресторан Vernisaj, компанія "Flowers Street", Deli stores "Broadway Food", "Home of taste", Helen V Vera & Kent A Clark,

Інна Росіна, Anaida Gazumyan, Rachel Spinelli. Серед тих, хто подарував різні речі, продукти, їжу для свята – не тільки українські бізнеси, але й багато американських. Зворушливо, коли незнайомі люди відгукуються на чужу біду.

Організатори вечора подбали також про спортивних вболівальників – вони могли бачити пряму трансляцію бою Володимира Кличка і радіти його перемозі. Смачну вечерю змінила музика гурту «Анна Марія» (керівник Роман Констанкевич). Їм завдячуємо теж за чудове освітлення залі під час показу моделей одягу і забави.

Доброчинний вечір відбувся в рамках гуманітарного проекту СУА «Допомога жертвам Війни Гідності в Україні». На запрошення 137 відділу СУА в Кліфтон завітали заступниця голови СУА у справах зв'язків Роксоляна Мисило, голова Округи СУА Нью Джерзі Ксеня Раковська, союзники відділу СУА в Гілсборо, Н.Дж. Парох Православної церкви Вознесіння в Кліфтоні Н.Дж. Олег Жовнірович і Управа Церкви безкоштовно надали приміщення і всіляко сприяли в підготовці вечора. Але всі приготування (оздоблення залі, їжа, продування великих і малих деталей вечора) і переведення його лягли на плечі союзників 137-го

Відділу і їх родин: Валентини і Богдана Табака, їх сина Богдана, Оксани і Володимира Чучвари, Богданки Жовнірович, Валентини Куцап і доньки Оленки, Олі і Сергія Дроздяків, їх сина Ігоря, Оксани Дрибушар, Марії і Михайла Войціцьких, Орисі Сороки, Марії Васильків і сина Віктора, Іванни Семирозум, Оксани Княгницької, Миколи Стефака, Павліни Багрянівської, Оксани Хан, Люби Мигалко, Ярослави і Володимира Климовичів, Світлани Кофман, Марини Харченко, Тетяни Кулик, Лілі Савицької, Світлани Остафійчук, Василя Стахири, Володі Щура, Наталі і Володимира Гуньків, Володимира Рибалта, фотографа Бориса КДж Валехо.

Вечір залишив нам відчуття радості за добру справу, згуртував не тільки союзників, але і місцеву українську громаду. Фінансовий звіт зібраних під час добродійного вечора коштів буде оголошено на майбутніх заходах 137-го Відділу СУА. Дякуємо всім гостям і учасникам вечора, всім, хто спричинився до його успіху. Ласкаво запрошуємо прийти і підтримати наші наступні починання.

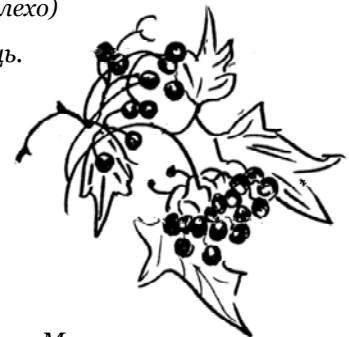
Знімки з цього вечора прошу оглянути на ст.31.

Орися Сорока,
секретар 137 відділу СУА в Кліфтоні, Н.Дж.

Підписи світлин на ст.31

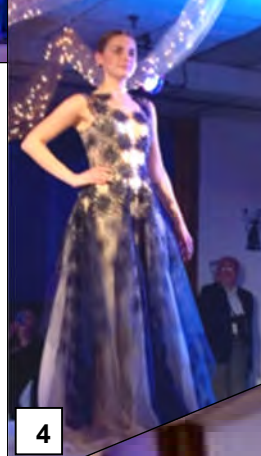
(Автори: Орися Сорока, Василь Стахира, Борис КДж Валехо)

1. Квітами і оплесками вітали присутні модельєра з України Олену Даць.
2. Олена Даць з модельками.
3. Зліва: Марія Васильків, д-р Наталія Сергеева, Юрій Сергеев, Валентина Табака (голова 137-го Відділу СУА) і Орест Федаш.
4. Одна з наймолодших модельок – Надійка Стахира.
5. Мар'яна Лівша і Сільвана Палидович задоволені аукціоном.
6. Речі, виставлені на аукціон.
7. Скрипаль-віртуоз Мар'ян Підвірний.
8. Ярослава Климович і Іванка Семирозум подають канапки.
9. В кухні кипить робота – Наталя Гунько і Андріана Цісельська.
10. Світлана Савчук придбала на аукціоні сумочку авторської роботи Анни Марчук.
11. Союзники 86-го Відділу СУА: Оксана Стеранка, Ольга Гнатейко і Оксана Тритяк.
12. Без наших чоловіків свято не відбулося б! Богдан Табака був незамінний!
13. Гості в залі.

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого Життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого Життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Софії Геврик (shewryk@gmail.com).

ІРЕНА ГОМОТЮК-ЗЕЛИК

8 квітня 2015 р. в мальовничому куточку Кетскільських гір на Золотій Осені закінчила своє земне життя св.п. Ірена Зелік, відома малярка, велика українська патріотка, щедра меценатка, довголітня членкиня 64-го Відділу Союзу Українок Америки.

Народилася Ірена 19 жовтня 1929 року в патріотичній родині Евстахія і Вільгельміни (з дому Кордач) Гомотюків на Тернопільщині. Мати Ірени була чеського походження (її дядько був Архiepіскопом в Празі). Батько Ірени був винятковим кооператором і невтомним патріотом. У 1914 році записався в ряди Українських Січових Стрільців (УСС-ів), а після російського полону як Хорунжий Української Галицької Армії (УГА) боровся за Незалежність України. В 30-х роках ХХ століття був Начальним Директором Окружного Союзу Кооперативи в Чорткові. Активно займався суспільними справами – в системі «Просвіти», «Сільського Господаря», «Рідної Школи». В США працював зразковим книговодом-секретарем Українського Народного Союзу (УНС). Старший брат Ірени Олександр, як вояк Української Дивізії «Галичина» загинув під Бродами.

«Мале дівчатко, Ірена, 8-9 років нетерпеливо очікувала повернення батька зі Львова, бо добре знала, що одержить якогось гостинця. Але її здивуванням і радощів не було кінця, коли побачила у татових руках водяні кредки, олівці і папір. Вона відразу кинулася малювати. Дитячі роки минали скоро. Ірена вчилася гри на фортепіані у музичній школі ім. М. Лисенка у Чорткові. Її учителька зауважила не тільки музичні здібності, але також неабиякий талант до рисунків. На жаль, війна перебила все і ціла родина опинилася у Австрії. Там проявилось велике бажання малювати. Ірена малювати все, що бачила: квіти, будинки, краєвиди.»

У 1948 році родина Гомотюків приїжджає до Америки і поселяється в Гартфорді, Конн. Ірена розпочала студії у Manor College у Філадельфії. Вибирає Business Administration,

(major), а також Minor мистецтво і Fashion design. Пізніше, студіюючи в University of Connecticut, виробляє свій стиль і звертає на себе увагу університетських мистецьких сил, які пропонують їй влаштувати індивідуальну виставку. Її персональні виставки відбулися у Wesleyan University, University of Connecticut, Torrington Branch, Post College, і Central Connecticut State University, New Britain, CT.

Протягом довгих років Ірена вчилася малярства у відомого мистця Михайла Мороза, де мала змогу вивчати його техніку, підхід до праці, кольорит, а також його філософські міркування. У її працях можна зауважити вплив свого вчителя, однак, поволі вона виробляє свій свій особистий стиль. Ірена вкладає у свої праці-картини не лише велике знання мистецької техніки, але й чутливу на красу душу. В неї домінує її власне поетичне чуття, симфонія красок і вона це вміє передати глядачеві. Творчість Ірени Зелік – це поезія. За словами відомої мисткині Слави Геруляк творчість Михайла Мороза – це голосна молитва, а в картинах Ірени ця молитва є тиха і спокійна.

Окрім квітів, морських та гірських краєвидів, натюрмортів Ірену цікавить архітектура. В подорожах по Європі мисткиня залюбки малює старовинні архітектурні залишки Риму, чи Атен. Тут треба зазначити, що Ірена відбула 14 поїздок до Риму, де працювала в музею при Українському Католицькому Університеті. Патріарх Йосиф Сліпий високо оцінював її талант.

У 1952 році Ірена здобула титул «Міс Україна» на Фестивалі врожаю Сигар Веллей в Гартфорді, Конн.

Серед гірських краєвидів природи, які так любила Покійна, закінчилося її земне життя. Залишила свої мистецькі твори і світлу пам'ять про себе всіх, хто її оточував. Спи спокійно, наша Дорога Посестро! Нехай американська земля буде Тобі легкою!

Використані матеріали з архівів газети «Свобода», 64-го Відділу СУА, доповідь Роксоляни Гарасимович на виставці Ірени Зелік у Філадельфії.

АННА ПИЩИМУХА

(16 вересня 1925 – 27 лютого 2015)

У перші дні березня громада Глен Спею прощалася з достойною Матір'ю, патріоткою, чудовою людиною Анною Пищимухою (з дому Лотоцькою).

Народилася Покійна на Тернопіллі Чортківського повіту у свідомій українській родині.

Її рідне село Базар завжди славилася культурними традиціями, волелюбними людьми, героїчними синами та доньками.

Разом з чоловіком Василем Пищимухою виростили чотирьох синів, навчили їх шанувати прагматичну віру, звичаї, рідну мову, вболівати за українську ідею.

Небагатомовна, мудра, толерантна, працьовита і вимоглива пані Анна завжди і для всіх була взірцем людяності і невтомної громадської праці. Діти від матері успадкували щире любов до України, а водночас шану та повагу до Америки.

Будучи протягом багатьох десятиліть активною і сумлінною союзницею, доклала

немало зусиль, творчості і часу задля виконання благородних цілей і авторитету США. Очолоючи 62-ий Відділ США у Глен Спею, Нью-Йорк, брала найактивнішу участь у національних святах, концертах, базарах. Її реферати, виступи завжди були глибоко змістовні, цікаві, актуальні. Вона вмiла шанувати чужу працю, охоче підтримувала нові ініціативи, вмiла вислухати, порадити, делікатно підправити.

Нам усім бракуватиме Її присутності, уваги, вдумливих очей і милої шляхетної посмішки в спілкуванні.

Члени її родини ніколи не оминали нашої церкви св. Петра і Павла. В час традиційних свят завжди були з матір'ю, тішили нас своєю багатою чисельністю і синівською відданістю. Так же численно, не зважаючи на сувору зимову негоду, зїхалась родина, щоб провести в останню дорогу найдорожчу матусю, бабусю, щоб помолитись і поклонитись її мудрості, подякувати за любов і науку життя.

Прощай, наша світла Посестро, дорога і незабутня. Ще довго щемітимуть наші серця від того, що нема Тебе посеред нас...

Нехай земля буде Тобі пухом, і нехай Господь тримає Твою душу у своїй опіці!

Святослава Гой Стром.

*«Мало народитися українцем,
треба ще й засвідчити це»*

30 червня минає 10 років, як Україна втратила свого вірного сина, народного артиста України, улюбленого співака **Назарія Яремчука**. Про себе він говорив:

«Пісня для мене – це все. Це вираження людських почуттів. Без пісні я не уявляю свого життя. Цим почуттям пронизано все: моя родина, друзі, колеги по роботі, творчості. Тому пісня завжди з нами. Адже людина щаслива тим, що приносить людям радість, дарує їм задоволення. Хочу

співати для вас гарних пісень, що западають в душу, в пам'ять серця, несуть гарні думки, зачаровують красою мелодій... Кожен з нас повинен постійно бути в польоті – крізь долю, над суєтою. І при цьому, однак, не відриватися від землі. Пам'ятати священні речі – навіть живеш, звідки ти родом, до чого прагнеш, що скажеш людям, з якого колодязя п'єш живу воду... А головне – мати надію, що ми будемо щасливими. Мати надію, що, нарешті, ми відродимося, що ми станемо серед всіх у світі народів достойним, повноцінним і повноправним, що кожній людині стане жити краще. Але, щоб було краще, треба вірити. Вірю в геній народу нашого... Кожній людині треба проникнутися у своїй душі Божим словом до того, що може привести нас до добра».

Ці слова Назарія Яремчука – неначе остання заповідь, заповідь для кожного з нас. Він народився українцем, і він засвідчив це цілим своїм життям. Його пісні живуть в серці кожного українця і житимуть вічно, як вічно житиме всенародна пам'ять про нього.

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

Подорож Кукуріка у далекий вирій

Півень Кукурік був дуже цікавим і завжди хотів багато знати. Коли весною на даху стодоли у великому гнізді поселилася пара лелеків, Кукурік завів з ними розмову. Він зацікавлено слухав розповіді про далекий вирій, куди на зиму відлітали лелеки і мріяв та навіть марив у снах про свою подорож у той чарівний вирій, повний несподіванок і небезпек. Лелеки розповідали про бурі-гromовиці, лютих хижаків на землі і в небі, але півник намагався про це не думати.

Одного разу він запитав у лелеків, чи не могли б вони його восени взяти зі собою у вирій.

Чому б ні? – відповів лелека Бузько, – ось тільки дорога туди далека, то мусиш щоденно тренуватися в леті, щоб крила зміцніли. Маєш на це ціле літо.

Але скільки не тріпав своїми короткими крилами Кукурік, то навіть через місяць щоденних вправ зміг злетіти хіба що на яблуню. Це був для нього рекорд, бо перед тим він злітав лише на паркан, яким було загороджене подвір'я оселі.

Бачу, що з далеким летом тобі не справитися, – якимось з іронічною посмішкою промовив Бузько, – але, побачивши похнюплений вид і сльози на очах у півня (хоча, як відомо, птиці, не плачуть), – продовжив: – Я дам тобі таку пораду. Йди пішки правим берегом річки Дністра. Бачиш її блиск з яблуні? Думаю, що за літо дійдеш до Дністрового лиману. Там нас почекаєш. А вже через Чорне море ми тебе перенесемо.

Ця пропозиція Бузька так сподобалася Кукурікові, що він на другий день вдосвіта, лиш один раз прокукурікавши за звичкою, перелетів паркан і попрямував до річки. Навіть з ніким не попрощався, ні з дружиною Квочкою й цілим виводком діток-курчат, ні з собачкою Бровком, ні з котиком Мурком, ну взагалі з ніким, так його заволоділа мрія про незнаний вирій.

Перша ніч подорожі застала Кукуріка в густому дубовому лісі. Не гаючись, півник злетів на кріслатого дуба, вмоцнюючись на гілці до сну. Тільки тепер він згадав, що не вечеряв, адже він не вдома і господиня не виносила з хати вечері. Дарма. Прийде ранок, щось знайдеться перекусити.

Зашуміло листя і поруч з півнем на гілку всілася ночувати ворона. Обоє зраділи компанії перебути ніч разом.

Раптом внизу щось зашелестіло, зашкрябало землю. Кукурік, як і всі півні, вночі не то що трохи, але

й добре таки недобачав, то нагнувся як можна нижче і побачив блискучі очі якогось рудого звіра, що нагадував собаку, що рив лапами землю. Кукурік собак не боявся, а у розритій землі можна черв'ячка знайти і голод трохи придушити. То не роздумуючи довго, злетів з дерева. Лисичка, а це вона мишкувала під дубом, спочатку розгубилася від такої несподіваної мисливської вдачі і під знову таки несподіваний вереск ворони вчепилася зубами у розкішний хвіст Кукуріка. Це і врятувало його. Він, залишивши половину хвоста лисичці, яку нарешті впізнав, знову всівся поруч ворони.

Наступного ранку Кукурік з вороною, перелітаючи з дерева на дерево, вибралися з лисиччиного лісу. Тут щиро попрощалися. Невдовзі, перейшовши широке пшеничне поле а потім сінокіс з вже висушеною травою в копичках, перед очима Кукуріка сріблом заблестіли до сонця хвилі повноводної річки, що вливалися у хвилі Дністра. От халепа! Річка була широкою. Тут з цілим хвостом, а не то, що з половиною його, не перелетиш. А півні, як відомо, плавати не вміють. Неподалік, в очереті Кукурік побачив родину диких качок. Чемно привітався і запитав, чи немає десь поблизу якоїсь кладки чи містка, щоб перебраться на ту сторону річки. Від них дізнався, що річка перед ним з такою чистою срібною водою називається Лімницею і є правою притокою Дністра, а міст через неї є трохи вище, як поспішить, то до вечора дійде.

Третій день подорожі до вирію знову привів Кукуріка до берегів Дністра. Тут він з радістю привітався до своїх знайомих – родини качок, що плавали разом з великими білими птицями з гордо вигненими шиями. Не встигли вони добре наговоритися, як з неба каменем впав великий орел Беркут і, важко махаючи крилами, підняв нашого мандрівника в повітря. Голосне розпачливе куку-рі-ку- рятуйте! – відізналося співчуттям у лебедя Шипуна. Лебідь міцним змахом крил злетів в небо і вступив у бій з Беркутом. Беркут, щоб захиститись, звільнив кігтисту лапу з хребта півня, а друга лапа, що тримала половину півнячого хвоста, відірвала ту половину, бо тіло переважило. Безхвостий Кукурік впав у річку і знову заверещав про порятунок.

Качки і лебеді спільними силами витягли півня-мандрівника на той берег річки, де ще вчора з ним познайомилися. Тут і почалася між ними щира розмова. Вкінці розмови Кукурік, прощаючись з своїми рятівниками, промовив:

- Дякую вам, друзі, не тільки за порятунок, але за науку. Тепер я зрозумів, що нема нічого дорожчого і кращого від твоєї домівки, родини, оселі і Батьківщини, а перелітні птахи покидають їх тільки тимчасово, рятуючись від зими, її холоду і голоду. Йду додому.

Святослав Левицький.

Марійка Підгір'янка

ТАТКОВІ

Татусю милий, знаєш це,
Що ти нас дуже любиш –
Стараєшся для нас про все,
Пригорнеш, приголубиш.

І за днів наших добрий час,
За щастя те дитяче
Тобі, татусю, милий наш
Ми дякуєм горяче.

Ольга Кобець

БАТЬКО

Добре, в кого тато є,
Дужий, працьовитий:
І поради він дає,
Як то в світі жити,
І за руку проведе
Там, де слизько йдеться:
З ним дитина не впаде
І не спотикнеться.
Він працює цілий день.
А з роботи прийде,
Наче сонце золоте,
В хаті сонце зійде:
Втіха-радість настає,
Гріє всіх, голубить...
Добре, в кого тато є –
Той, що діток любить!
А без тата – що робить?
Суму повна хата...
Боже, Боже, заступи
Всім сиріткам тата!

Сергій Гордієнко

Тату, рідний, мусиш знати –
Ти найкращий в світі тато!
Добрий, сильний та стрункий:
Хіба є де ще такий?

Будь упевненим, мій тату,
Що тебе я буду вартий.
Все робитиму, як ти,
Треба тільки підрости!

UNCONVENTIONAL METHODS TO DEAL WITH PHYSICAL AND EMOTIONAL STRESS

by Ihor Magun, MD, FACP

It is actually ironic that despite all the recent advances in medicine that have made new medications and treatments available to us, many individuals are turning to more unconventional methods of dealing with health problems. These include acupuncture, various nutritional supplements and herbal remedies, and many others.

There is certainly nothing wrong with this approach. In fact, there has been more research and insight into these methods of managing your health.

What other methods are utilized more and seen to work?

Here are some unconventional methods that you may find helpful.

Music plays such a wonderful role in our lives. It actually is a fundamental characteristic of the human species. It can affect our emotions and make us forget, at least temporarily, our worries and concerns. Music and singing have been shown to improve mood and quality of life, and to reduce the level of pain. Listening to music can slow the heart rate and decrease the level of stress hormones. The use of music in physical therapy has had a positive impact on many patients. Brisk music has helped those suffering from Parkinson's disease improve their gait. Singing has helped aphasic patients recover speech. So next time when you are reaching for some form of emotional or physical relief, try playing some music, or better yet, sing or hum a few happy tunes. I can see you smiling already.

For those individuals who have problems with breathing or physical limitations from arthritic issues, aquatic therapy has been quite helpful. The buoyancy and the warmth of the water permit those individuals to get exercise. Not only does this type of exercise increase strength and endurance, but it also makes one feel better about being active. There are many physical therapy facilities that provide this type of service. It is also covered by insurance. In those cases where there are no facilities of that type, a local YMCA or

gym with a pool can be helpful. It is certainly worth the investment.

Who would have thought that dogs would be routinely brought to certain areas in the hospitals and related facilities? Spending time with a pet, be it a cat, a dog, or any other pet, has such a positive impact on one's mood and health. The single act of petting a cat or dog makes one feel better. When we feel good—even for a brief time—our sensation of pain and our level of stress decrease. Pets, especially dogs, make us move and socialize more. Walking a dog provides an opportunity to strike up a conversation with another pet owner that otherwise would not be possible. Animals are not judgmental and provide unconditional love. All of these things are emotionally rewarding.

Another way to overcome physical and emotional stress is to pursue a hobby. Find a hobby you always wanted to try. Do something different: experiment. You may be good at writing. You may have a talent for drawing. You may surprise yourself and find emotional satisfaction and success.

Dance therapy has been utilized in Europe for years. It is not as popular here, but enrolling in a dance class can provide the benefits of music, physical exercise, and socialization all rolled into one. If there are no specific classes near you, you can always try to organize a group and find an instructor or individual who would be willing to teach. There are also many recorded DVDs that provide excellent instruction on basic steps.

Chronic issues and problems often drive how we approach therapy for any disease or condition. We should always use conventional approaches for our health problems first. When refractory cases or chronic conditions do not respond well to conventional management, other approaches, such as those outlined above, should be considered. If you have not tried these methods, you may find yourself surprised at how much better they can make you feel.

MASHA ARCHER

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara, CA • 805-884-9997

Available online...

www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

Florida Trunk Shows • Meet the Artist
Salon Margrit • Palm Beach • Feb 19 - 21
Marissa Collections • Feb 24 - 25
Naples • 239.263.4333

This Spring... Saks Fifth Avenue
Palm Desert • Santa Barbara

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Roma Shuhan	– 1st Vice President
Christine Boyko	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Roksolana Misilo	– 4th VP – Public Relations
Iryna Buczkowski	– Recording Secretary
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Zoriana Haftkowycz	– Communication/Media Secretary
Oksana Antonyuk	– Treasurer
Vera N. Kushnir	– Financial Secretary
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large
Oxana Dats	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Lidia Bilous	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Chryzanta Hentisz	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Ola Movchan Novak	– Members-at-Large Chair

REGIONAL COUNCILS

Vera Andrushkiw	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Xenia Rakowska	– New Jersey
Dozia Krislaty	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Co-Liaisons for Branches-at-Large
Olya Czerkas	

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Maria Tomorug	– Member
Renata Zajac	– Member
Jaroslawa Mulyk	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

**СТІПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Взори для вишивання Ірини Сенюк. Серія 7, ст. 3.
Embroidery designs of Iryna Senyuk. Series 7, pg. 3.